Reise i Sør-Amerika

Sommeren 2006

Rune Hammersland

“Value your freedom, or you will lose it, teaches history.”
– Richard M. Stallman

Forord

Kjære Lars Nesheim, eller morfar som jeg foretrekker.

Det er ikke ofte jeg skriver forord, men noen ganger må man jo gjøre det også. I sidene som kommer vil du kunne lese hva jeg skrev i den elektroniske dagboken min i løpet av sommeren jeg tilbragte med Torbjørn Moen i Sør-Amerika. Jeg vet du har hørt hvertfall noe av det før, og jeg ble glad for å høre hvor fantastisk du og mormor syntes denne teknologien som muliggjør sending av elektroniske brev. Etter å ha skrevet det man har å si, kan man med et tastetrykk sende brevet til venner og bekjente, jorden over, og de trenger ikke å vente på noe tregt postvesen, men vil ha brevet i postkassen sin innen minutter, ofte sekunder (kort jeg sendte tok to uker eller mer). Det er jo klart at dette er fantastisk!

... men nok om det.

Jeg beklager at ting ikke er helt i rekkefølge (selv om jeg tror jeg har fått strukturert det en del bedre enn det opprinnelig var), og ei heller konsekvent i utforming, men jeg har ikke kunnet ta meg all verden med tid for å finpusse på dette. Skrivestilen varierer nok litt innimellom. Jeg liker å tro at dette skyldes bøkene jeg leste mens jeg var på reisefot. Det hender nok at jeg bruker ord og uttrykk jeg har lagt meg til den siste tiden, som jeg normalt bruker sammen med vennene mine. Uvaner som å starte litt for mange setninger med "merker at ...". Innimellom kommer nok et og annet banneord også, men det tenker jeg at du tåler. Alt i alt burde det være leselig.

Ellers får du ha en fin 80 års-dag, og unnskylde at jeg ikke har mulighet til å komme. Håper du finner teksten interessant, og kanskje til og med inspirerende og lærerik (det er jo lov å håpe at jeg har lært *noe* på turen).

Vennlig hilsen
– Rune Hammersland

Innhold

1 Før Sør-Amerika ... 1

1.1 SLUTt. . . . 1

1.2 Dos kebap con queso. . . . 1

2 Perú 3

2.1 Lima, baby! . . . 3

2.2 What's this? The ice cream police? . . . 4

2.3 No, gracias 5

2.4 På tide med et par bilder 9

2.5 Til Helvete med mørket! . . . 15

2.6 Torbjørn har bursdag . . . 16

2.7 Machu Picchu Train . . . 16

2.8 Lite å melde . . . 18

2.9 Muy bien! . . . 18

2.10 Champion number one! . . . 21

2.11 Señor Cerdo es mi amigo! . . . 21

2.12 Tirsdag 13. juni . . . 26

2.13 Onsdag 14. juni . . . 26

3 Bolivia 29

3.1 Copacabana, Bolivia . . . 29

3.2 Fredag 16. juni . . . 31

3.3 Lørdag 17. juni . . . 32

3.4 Ting fra La Paz . . . 34

3.5 Mandag 19. juni 35
3.6 Reisen til Chile 37

4 Chile **39**
4.1 Arica til Iquique, Chile 39
4.2 The best way to see Iquique 41
4.3 Diverse kjøperier i Iquique 42
4.4 Lørdag 24. juni 43
4.5 Siste dagen i Iquique 44
4.6 San Pedro de Atacama 45

5 Pause **49**
5.1 Liste over ting man har gjort 49

6 Argentina **51**
6.1 Salta, Argentina 51
6.2 Reisen til Uruguay 57

7 Uruguay **59**
7.1 Montevideo 59
7.2 Colonia de Sacramento 60
7.3 Reisen til Iguazu Falls 60

8 Argentina (igjen) **65**
8.1 Puerto Iguazú 65

9 Brasil **69**
9.1 Foz do Iguaçu 69
9.2 Buss til Rio 70
9.3 Rio de Janeiro 72

10 Venezuela **77**
10.1 Dagens høydepunkt: bæsjing i skogen 77
10.2 Et par småting 78
10.3 Smell 79

11 Konklusjon **81**

A Valuta **83**

B E-poster **85**

B.1 Aeropuerto International 85

B.2 No Gracias 86

B.3 Ferdig med Perú 89

B.4 Ferden går videre 92

B.5 Ferden er snart slutt 94

Kapittel 1

Før Sør-Amerika ...

1.1 SLUTt.

Torsdag 1. juni: Da var det endelig over. Flere måneders arbeid er tilbakelagt, rapport er levert, fremføring er holdt, og hovedprosjektet er offisielt ferdig. Som Trond Viggo skrev gikk fremføringen bra. Vi holdt tidsskjemaet greit, alle snakket uten å vise tegn på nervøsitet eller usikkerhet, folk humret der vi håpte de ville humre, og spørsmålene var ikke for onde. Vi har nylig levert tilbake alt stashet som vi hadde lånt av IT-tjenesten (tre kjøreturer med trallen!), og nå driver de andre folkene og griller bak bygget. Tipper det er på tide jeg stikker og finner meg noe mat og litt pils jeg også.I kveld er det avslutningsfest for avgangsstudentene på HiG i kantinen, så jeg satser på at det blir en hyggelig aften. Siden jeg er ferdig med hovedprosjektet nå er det overhengende fare for at det nå blir mindre hovedprosjekt- og skolerelaterte innlegg her, og kanskje noe som er litt mer spennende å lese for andre enn folk på HiG (selv om jeg ikke ville satset for mye på det). Til slutt i dette innlegget, før jeg lar sommerferien ta overhånd, må jeg igjen takke Trond Viggo og John for en flott innsats, et godt samarbeid og mange hyggelige timer på grupperommet.

Ord ut!

1.2 Dos kebap con queso.

Lørdag 3. juni: Så noen har sikkert skjønt at noe er på gang. Noen har til og med skjønt hva. Ingen vet enda hvor. Gidder nok ikke å skrive så fælt mye i kveld. Satser heller på å komme med mer utfyllende detaljer i morgen. Har vært mye farting i dag, så jeg er litt sliten (noe må man jo skylde på). Uansett: om det er noen som har fryktelig lyst på en e-post eller to er det en idé å gi meg en lyd på gmail-adressen min. fornavn punktum etternavn hos gmail.com.

Vet ikke enda hvor mye e-post jeg kommer til å sende, men det er en eller to som ikke leser så mye her, men heller sjekker e-posten. Så om noen lurer å hva hemmeligheten er, så får dere snart vite det.

Kapittel 2

Perú

2.1 Lima, baby!

Mandag 5. juni: Torbjørn har vel oppsummert det ganske godt allerede, men jeg har i det minste et par andre ting å komme med.

- Folk som snorker er hat. I Madrid delte vi rom med en kar som snorket verre enn jeg har vært med på på lenge. En hyggelig kar, for all del (selv

om han visstnok holdt på å bli kastet ut fra herberget grunnet støy fra et toalett sammen med en tøs som også bodde der, hva vet jeg, på det punktet sov jeg).

- Forsinkede fly suger også, men det kan man på en måte leve med. Er bare å trave gjennom butikkene, kjøpe seg noe fôr, legge seg langflat en plass og drepe resten av Fakta om Finland". Akseptere flyten om du vil.
- Spansken vår er fortsatt ikke noe å skrive hjem om, eller blogge om for den saks skyld. Vi har da klart å gjøre oss greit nok forstått, med en blanding av de få spanske ordene vi kan, litt engelsk og en del kroppsspråk. Tipper den siste tingen blir viktig etterhvert, dersom ikke spansken tar seg opp da, eller man møter geniale folk som vil traske gatene med oss og kan spansk fra før.

Som Torbjørn nevnte, har vi veldig lyst å reise til Cuzco for så å oppleve Machu Picchu. Det kan se ut som om det blir problematisk, men vi er optimistiske, og planen så langt er å bo her (Miraflores House, Lima) et par netter, så prøve lykken ved å skaffe transport til Cuzco, finne et herberge der, og satse på at vi klarer å presse oss inn på en tur. Hvor veien går videre er fortsatt uvisst. Tipper vi ender opp med å krysse grensen til Bolivia, men per i dag vet vi som sagt lite.

Av fasjonable steder det ryktes vi bør innom, kan det nevnes: Lake Titicaca, Torres del Paine og Moreno Glacier (selv om disse er lovlig langt sør), et par byer (La Paz, Buenos Aires, Rio de Janeiro, Salvador for å nevne et par), regnskogen frister jo, samt Salto Angel i Venezuela. Hvilke av disse som lar seg gjøre gjenstår så klart å se. Om noen har gode tips, setter jeg pris på om dere sender dem til fornavn.etternavn hos gmail.com (som tidligere nevnt er dette adressen jeg vil bruke på reisen, siden web-interfacet på de andre jeg bruker er heller dårlig).

2.2 What's this? The ice cream police?

Tirsdag 6. juni: Tipper Torbjørn har kommet meg i forkjøpet på det meste av dagens hendelser, men siden han driver og dusjer nå, tenkte jeg at jeg skulle drepe litt tid med å fortelle kort om dagen.

Dusj er bra. Håndkledet som vi har kjøpt er super-rart, men ser ut til å gjøre alle de nytter folk har sagt at det skal. Jeg blir tørr, og håndkledet blir tørt veldig fort. Frokost på det forrige herberget måtte lages selv, så vi antok det var ca. det samme her. Da vi sto på kjøkkenet og vurderte om vi skulle vaske opp en ekstra kniv eller klare oss med én (vi fant ikke oppvaskmiddelet med en gang), kom det en spansk kvinne som på en veldig vennlig måte "jaget"oss ut av kjøkkenet, og inn til et dekket bord. Sweet! Kort etter kom det noen andre mennesker gående ut fra et av de andre rommene. De viste seg utrolig nok å være norske. I tillegg bor det visst enda en nordmann her som har syklet gjennom deler av Brazil,

Parauay og Bolivia (om jeg ikke husker feil), og som har planer om å fortsette til USofA. Syge bananer. Vi har ikke møtt han enda.

Vi hooket også opp med to karer fra New Zealand, og en dame fra Nederland, og sammen med de to tidligere nevnte nordmennene fartet vi inn til byen. Sjefen på herberget, Frances Chauvel, hadde tegnet på kartet til de andre. Hvor det er ting som er gode, og hvor det er slemme folk som man bør holde seg unna. Han hadde også snakket med en dude på bussen, og gitt han beskjed om å si ifra til oss når vi var kommet til sentrum av Lima (på en plass han hadde merket av på kartet).

På bussturen kom det inn to selgere som ville selge oss smågodt, og en kar som ville selge oss en brosjyre med historien til de tidligere presidentene i Peru. Aleksander (han ene av de tidligere nevnte nordmennene) forklarte at Frances var i hundre for tiden, siden hans mann ledet foran presidentvalget. Absurd nok er kandidatene visstnok én kar som tidligere har skakkjørt Peru, stukket av med masse penger og reist til Frankrike, holdt seg der til anklagene mot han ble droppet, og nå er tilbake. Den andre duden vil visstnok gå til krig mot Chile på grunn av noe som skjedde for 180 år siden eller noe slikt. Begge skulle visst se opp til Castro. Nok om det.

Så en del kirker og litt slike staselige ting i dag. Merkelig hvordan folk kan være så fattige, men kirkene kan være så full av gull og utsmykninger. Katolikker altså. Forstå dem de som kan. Så presidentboligen/stortingaktig-greie (husker ikke 100%). Den var barrikadert inne, og hadde flere store, tøffe biler med vannkanoner rundt seg, og et lass med politifolk. Ryktes de er der for å holde eventuelle demonstranter unna. Turister hadde ikke noe problemer med å komme seg forbi barrikadene hvertfall. Absurd nok møtte vi enda tre nordmenn innenfor de nevnte barrikadene.

Tjah ... spankulerte litt mer, tok buss hjem. Ingen var 100% sikker på hvor vi skulle gå av, så han ene karen fra New Zealand snakket med en dame på bussen for å bli klokere. Hun jattet som bare det, pekte på kartet, gestikulerte, og duden skjønte minimalt av hva hun sa. Bare essensen, og det er jo det viktigste. Vi kom av på en glup plass, spankulerte litt, kjøpte sjampo (!), og en deilig is.

Nå er Torbjørn tilbake, så da man man etterhvert ned til Frances-duden og høre om han klarer å fikse en flybillett til Cuzco i morgen en gang. Dersom han trenger mer tid trenger vi en ekstra natt på herberget. Ikke noe stress egentlig. Satser på at ting går bra, og at vi klarer å snike oss opp på det berømte fjellet.

2.3 No, gracias ...

Onsdag 7. juni: Dette er mer eller mindre klippet rett fra en e-post som jeg sendte for noen minutter siden. De som har lest e-posten faar heller bare hoppe over dette innlegget ...

OK. Denne e-posten kommer til aa mangle saernorske tegn. Hele maskinen kommuniserer til meg paa spansk, og jeg det ser ut til at jeg trenger en CD for aa installere stoette for norsk tastaturoppsett.

Siden vi kom paa flyplassen (Jorge Chávez Aeropuerto Internacional) har jeg skriblet ned noen korte notater som jeg naa har tenkt til aa skrive litt om. Tingene kommer ikke noedvendigvis i kronologisk rekkefoelge, men antakeligvis heller i den rekkefoelgen de ramlet inn i hodet mitt. Det faar saa vaere.

- Foerst av alt vil jeg paapeke at det foeles ganske godt aa spankulere i de fremmede, men rene gatene i Miraflores. Det ser ut som om det konstant er folk ute for aa koste og spyle, og gjoere det som ellers trengs for aa holde gatene rene.
- Francis Chauvel, eieren, er en utrolig bra kar. Han hjalp oss med tips om hvilke deler av byen og Miraflores man burde holde seg unna, han hjalp oss med buss til og fra sentrum, og ikke minst hadde han en dame som fikset flybilletter til Cuzco for ca. 100 dollar. Bra greier. Herberget anbefales paa det sterkeste.
- Han ene duden som bodde paa herberget var ganske skummel. Tror han kom fra New Zealand (hoertes hvertfall slik ut paa dialekten hans), men han hadde brukt mesteparten av de siste aarene paa aa bo i Cuzco, og hadde naturlig nok gaatt de fleste av trekenesom var verdt aa gaa. Han mislikte at det var saa mange turister der for tiden, men siden Cuzco er saa avsidesliggende, er det bare aa traske opp i en fjellside turistene sjelden gaar i, og man er kuttet fra samfunnet. Han mente at Cuzco var en perfekt plass aa reise dersom man ville forsvinne.
- Siste natten vi var i Miraflores stakk vi til en restaurant som Francis hadde anbefalt. De fleste karene, meg inkludert, spiste oksehjerte paa grillspyd. Det var veldig godt. Oelet jeg drakk var helt OK.
- Dagen etter sto vi opp litt tidlig, spankulerte ut og kjoepte forsyninger til flyturen (noe som viste seg unoedvendig, siden det ble servert ting gratis paa flyet). Vi kjoepte ogsaa sjampo og skrivesaker (OK, sjampoen kjoepte vi dagen foer). Deretter tuslet vi innom en plass med en gammel inkamur. Dessverre var denne stengt, saa vi trasket tilbake og pakket sekkene vaare. Siden herberget hadde gratis internett, og maskinen var fem meter fra doeren vaar, skjoenner dere kanskje hvorfor man har hatt tid til aa skrive saa mye (baade e-poster og innlegg i e-dagbok). Tidlig paa dagen virker som den beste tiden aa faa tak i folk paa MSN hvertfall, saa denne dagen fikk jeg noen hyggelige ord med Trine. Hurra!
- Paa vei til flyplassen (i en drosje Francis hadde bestilt) merket jeg at det ikke er noen noedvendighet med spor i dekkene i Lima. Kan henge sammen med at det aldri regner der (serioest), at veiene er relativt fri for sand og slikt, samt at ingen egentlig sjekker de greiene.

- Paa vei gjennom sikkerhetskontrollen mistet Torbjoern neglesaksen sin. Han hadde en teori om at sjansen for aa miste bagasjen var stoerre naa, saa han ville hvertfall ha toalettsakene sine i haandbagasjen. Jeje. Fort aa glemme slikt. Merkelig nok maatte vi betale airport tax ogsaa, hva naa enn det er, men det er vel OK det ogsaa ... Torbjoern fikk det forresten ogsaa for seg at man maa spise paa McDonalds i hvert land man er innom. Jeg er skeptisk, men har blitt med paa Peru hvertfall.
- Merker meg at flyet snart gaar til Cuzco (hvertfall da jeg skrev notatet), og vi har enda ikke herberge der.

... OK, det var notatene jeg skrev paa flyplassen. Saa over til de jeg skrev etter aa ha ankommet Cuzco:

Bilde 2.1: Plaza de Armas.

- Hurra! Vi befinner oss naa i det som tidligere var inkaenes "hovedstad", nesten tusen meter hoeyere enn Galdhoepiggen. 3400 meter over bakken. Har lest en del om folk som klager over "high altitude sickness", hoeydesyke, men vi har ikke merket saa stort til det. I hovedsak blir man bare fortere anpusten og slikt.
- Cuzco er varmt paa dagen, og relativt kaldt paa kvelden. Tipper vi kan skylde paa hoeyden. I motsetning til Lima, som alltid har et graatt skylag

(eller er det forurensing?) over seg, er det her blaa himmel, med en og annen sky. Byen er vakker, og vi liker oss mye bedre her enn i Lima.

- Drosjeduden som kjoerte oss fra flyplassen var ikke saa slitsom som de andre, saa om han tok litt mer betalt, gjorde ikke det noe. Han proevde riktignok aa pushe noen herberger paa oss, men vi hadde en adresse fra foer. Herberget vi havnet paa er greit nok, men merkelig tomt. Vi fikk servert coca-te av eieren (en gang da vi kom, og en gang paa kvelden). Hurra!

- Da vi spankulerte gatene saa vi plutselig damen fra Nederland som vi delte herberge med i Miraflores. Hun hadde funnet et herberge som hadde ca. halve prisen av hvor vi bor, dog uten frokost. Kanskje vi skal flytte paa oss ... Hun skal vaere i Cuzco i fire uker, og skal bl.a. ta et spansk-kurs. Sikkert en god idé, men vi har dessverre ikke tid til slikt.

- Alle inka-trekene er fullbooket, saa vaart eneste haap er aa ta toget opp til Machu Picchu og se om vi kommer inn den veien. Myndighetene har, som man kanskje vet, satt begrensninger paa antall mennesker som faar gaa der per dag. Mange av disse er baerere for folk som er med paa treken (NZ-duden sa noe slikt som: Earlier backpackers used to carry their own backpacks, but it seems that is no longer the case). Med litt flaks saa klarer vi det.

- Cuzco er mye bakker. Skummelt nok, med tanke paa hvor hoeyt byen ligger, er det fjell i alle retninger. Kunne godt tenke meg en tur opp i fjellsiden, spesielt om man ikke klarer aa fikse tur til Machu Picchu. Det kan se ut som vi holder oss her til helgen kommer hvertfall.

- Vi proevde aa legge en slagplan for veien videre. Alt ettersom hva vi bestemmer oss for, kan vi faa for kort eller for mye tid. Med andre ord er vi fortsatt usikker paa hvordan vi skal gaa frem. Torbjoern kom med det glimrende sitatet: Slagplaner er for pingler!"

- Det blir moerkt ganske tidlig her, noe som resulterer i at jeg faar en merkelig trang til aa legge meg tidlig. Helvetes moerke! Vi faar skylde litt paa hoeyden ogsaa, og at man blir sliten og slikt,¿eventuelt paa forsinket jet-lag. Alt annet enn meg og Torbjoern hvertfall.

- En hendig frase aa lire av seg mens man gaar paa gatene: No, gracias. Det er en spesielt slitsom jente som proever aa selge oss fingerdukker. Etter aa ha faat nei, spoer hun: Why no? Da er¿ignorering det beste vaapenet. Gidder hvertfall ikke lire av meg penger til tilfeldige gateselgere foerste dagen ...

Tror det var ca. det jeg hadde. Har sikkert glemt noe, men det faar saa vaere. Dagen i dag har hovedsaklig gaatt med paa aa traske rundt i gatene, se paa fascinerende bygninger, handle litt, og ikke stort mer. Klokken er tross alt ikke

mer enn kvart over elleve. Tipper vi skal videre og proeve aa huke oss et tog litt senere. Ble litt lengde paa dette, men det faar heller vaere. Tipper e-poster og innlegg i e-dagboken kommer til aa komme med sjeldnere mellomrom naa som vi ikke har gratis internett rett utenfor doeren.

2.4 På tide med et par bilder ...

Torsdag 8. juni: Så jeg glemte notatene mine hjemme i dag (man kan ikke gå ut uten å glemme minst én ting), så jeg får poste noen bilder i stedet (siden jeg husket USB-kabel).

Bilde 2.2: Trine gav meg en gris som avskjedsgave, og den har passet på meg hele tiden ...

... ellers kan jeg nevne at vi har sendt avgårde et par postkort. De som frykter at de ikke får noe, og av en eller annen grunn mener at de fortjener ett, får sende meg adressen på e-post, så får jeg se om jeg får gjort noe med det.

Bilde 2.3: Her er PCen vi brukte for å kommunisere med resten av verden da vi bodde i Miraflores House i Lima.

Bilde 2.4: På Hostel Mirador, i Cuzco, fikk vi servert coca-te. Varmt vann pluss coca-blader ... Ikke så verst.

Bilde 2.5: Herberget vi bor på for tiden ... Hostel Mirador.

Bilde 2.6: En tilfeldig dude tipset oss om denne geniale plassen. Skriver kanskje litt mer om den senere.

Bilde 2.7: Inca Kola! Skumle saker. Gult, lukter og smaker som Kræsj Pink eller Slimey Slurps ... Litt usikker.

2.5 Til Helvete med mørket!

Torsdag 8. juni: Jeg er ett med trafikken. Vi fletter som bare det, og alt er harmonisk og vakkert (dersom man ser bort fra tutingen kanskje). Vi flyter, og ikke som vann. Mer som øl kanskje. Hvem trenger små, grønne menn for å hjelpe seg over veien? De eneste små, grønne mennene i mitt liv nå er å finne i posen med Laban jeg har med meg fra gamlelandet. Laban er godt. Litt kvalmende i lengden kanskje, men da tar man heller en pause. Tipper de snart tar slutt om jeg skal fortsette å spise på dem. Må spare noen til Bolivia også tror jeg.

I dag spiste jeg det som må være den tørreste og jævligste burgeren i manns minne (hvertfall om man bytter mann med Rune). Royal Burguesa my ass! I tillegg hadde vi gleden av å bli plaget av gateselgere som ville pushe finger puppets og postkort og sigaretter og gud vet hva på oss. Rimelig uhøflig å plage folk som spiser. Tipper jeg burde ha lært meg frasen gå vekk, vi spiserpå spansk ... Plassen vi spiste middag på i går, en kinarestaurant, hadde hvertfall en kelnerdude som jaget vekk slike folk. Han var bra. Ganske sikker på at han smekket til karen da de kom rundt hjørnet også.

Tidligere på dagen trasket vi også bort fra turistene. Det begynte som det pleier: skal vi gå nedover denne veien eller? Vi kom forbi en stor park-ting med masse uniformerte skolejenter og en heftig statue av Tupac Amaru, revolusjonær (hvertfall av det jeg klarte å tyde av skiltet, jeg er ikke så superskarp på sør-amerikansk historie). Deretter forsvant vi inn i et boligstrøk hvor vi bl.a. kunne se den sjarmerende teksten: "Chilenos go homepå en vegg. Det jeg har lest av historie om Peru, Bolivia og Chile i Lonely Planet-boken min skulle tilsi at chilenerne er lite likt av de to andre, takket være opptil flere kriger og feider om landområder (som igjen blir til kriger). Lengre nedover fant vi også byens stadion. Det så skitnere ut enn boligstrøket ... Jeg er også evig fascinert over de mange henslengte hundene som ligger på gatene her.

Senere på dagen snublet vi innom en skatesjappe, og endte opp med å bruke litt penger. Jeg kjøpte stort sett ting jeg ikke trenger. To t-skjorter og en shorts. Sistnevnte trenger jeg vel litt, men absolutt ikke her. Jeg var egentlig på utkikk etter en genser og bukse (cargo pants er så evig nyttig når man skal dra på en del stash), men fant ikke noe jeg likte. Torbjørn kom ut med en hel del greier, og vi planlegger å stikke innom posten for å se hvor mye det koster å sende ting hjem. Dersom det ikke er så ille kan man vel kjøpe noe billige greier her nede (siden prisen hvertfall ligger på halvparten av det hjemme) for så å sende noe greier hjem, slik at ikke sekken skal bli overlesset.

Den tidligere nevnte burgerplassen hadde også Alpakka Tenderloin på menyen. Det hørtes veldig fristende ut, men vi ville ikke spise på samme plassen igjen. På jakt etter egnet uteplass for fredag, siden Torbjørn har bursdag, hurra, snublet vi over et annet spisested. De hadde mye fascinerende på menyen. Deriblant Alpakka kebab og marsvin tilberedt på forskjellige vis. New Zealenderne vi møtte i Lima maste noe greier om at de hadde funnet plasser som serverte marsvin i Equador, men at de dessverre ikke hadde fått anledningen til å spise

det. En av plassene de spurte sa at de hadde marsvin på menyen, men at de måtte gi beskjed noen dager i forkant. På denne plassen hadde de altså marsvin, og mens Torbjørn og jeg kastet innpå alpakka-kjøttet som lå på tallerknene våre, kunne vi se kelneren komme spankulerende med to stykk marsvin til noen andre som åt der. Spennende. Man kunne se hele dyret, ikke ulikt hvordan griser ser ut når Asterix og Obelix griller dem, bare i en mye mindre utgave så klart. Kanskje vi tør oss innom der en gang senere for å innta marsvin. For nå er jeg rimelig fornøyd med å kunne putte alpakka på listen over dyr jeg har spist.

Takket være hvordan solen driver og går opp og ned her, er jeg mindre fornøyd med døgnrytmen min. Torbjørn mente at solen sikkert går ned samtidig her som i Norge, og siden vi er på minus syv timer i forhold til gamlelandet er det ganske ille. Jeg tipper den er oppe og rører på seg i syv-åtte-tiden eller så, og går ned rundt fem. De mange timene med mørke på kvelden, og antakeligvis det faktum at vi bruker store deler av dagen til å traske rundt, litt på måfå, litt med et formål, og blir tilsvarende sliten, fører til at vi blir altfor tidlig trøtte. Dette må ordnes på. Torbjørn prøvde seg på en ettermiddagslur, men med lite hell. Tror ikke han klarte å sovne en gang. Vi har funnet en uteplass i Lonely Planet-boken som opererer med happy hour (som varer ganske mange timer), og en "Very Happy Hoursom er fra 23 til 00 eller så. I følge boken skal plassen også ha passelig mange backpackere, så vi trenger vel ikke å stole på spansken vår, som forbedrer seg med et faretruende tregt tempo. Håper vi er oppegående på denne tiden på fredagen.

2.6 Torbjørn har bursdag

Fredag 9. juni: Torbjørn har bursdag, hurra! Jeg har hatt den beste natten på herberget så langt, og har ikke så vondt i kroppen som jeg har hatt de to foregående dagene, hurra! Det ser ut til at de tidligere lett hovne mandlene mine har roet seg, og jeg har bare en lett hoste igjen, hurra! Det kom nye folk på herberget i dag, med backpacker-utseende, og de virker europeeiske, hurra! Ved frokosten fant jeg ut at de var fra Spania. De har urettferdig lett for å snakke med de ansatte på herberget, men jeg trøster meg med at vi kommer opp i mer festlige problemersiden vi ikke kan språket.

2.7 Machu Picchu Train

Onsdag 7. juni: Jeg har merket meg et par ting ved denne byen. Folkene som bor her ser ut til å bruke jakke hele dagen. Siden det er vinter her, og vi er ganske høyt oppe i fjellet, er det vel egentlig ikke så merkelig. Har selv merket meg at kveldene kan være ganske kalde. På dagtid er rommet vårt kaldere enn plassen utenfor. Det er vel hva vi får for å bo i et murbygg ... Ellers er det en ganske høy konsentrasjon av taxier her. Hvertfall når man ser det i sammenheng med byens

størrelse. Taxiene driver også med noe jeg velger å kalle taxi-tuting. Dersom de er ledige tuter de på potensielle kunder for å gjøre alle oppmerksomme på at her er det jammen meg en ledig taxi, kanskje jeg ikke trenger å gå til den plassen jeg skal til likevel?

En annen ting jeg har merket meg, og som stadig blir bekreftet, er at dersom man entrer en gate hvor det er minst to frisører, er sjansene høye for at gaten er full av dem. Nesten rendyrkede frisør-, blomster-, bildel-, og bankgater med andre ord. Ser ut som om konkurrentene må holde seg i samme gate. Sikkert veldig hendig for folk som er ute etter en spesifikk vare. Da har de på en måte bare én gate å forholde seg til.

Møtte en kar på posten i dag. Han så ut til å starte en samtale basert på t-skjorten min: Flameboy from World Industries ... Where did you buy that t-shirt? Here?"Jeg måtte skuffe han og si at t-skjorten var kjøpt i Oslo. Etter å ha forklart at jeg skater lite for tiden ville han fortelle oss om en supersmuud plass. Han begynte å tegne et enkelt kart, men Torbjørn stoppet han og gav han et vi hadde i bakhånd. Så tegnet han inn plassen, og fortalte hva den het. "It's really wierd. They have clouds and couches and lots of kid's drawings. It's almost like a playground.Dette hørtes bra ut i våre ører, så kort etter var vi på stedet (forøvrig det stedet jeg postet bilde fra i går). Helt genial plass. Folkene som jobber der jobber på frivillig basis og overskuddet går med til å hjelpe kids. Usikker på om det var en skole eller en plass de kunne bo. Kan ha vært begge deler. Uansett forklarer det alle barnetegningene.

I ett-tiden eller så var vi innom et reiseselskap som hendig nok hadde ordene "Machu Picchu Trainpå døren. Der bestilte vi togbilletter, og siden ting er en smule oppbooket (vi er jo tross alt ikke alene om å ville se den plassen) fikk vi billetter til mandag. Gode ting. Dermed ser det ut til at vi antakeligvis blir i Cuzco til onsdag i neste uke eller så. Toget herfra til Puno (som ligger ved Lake Titicaca) går bare mandag, onsdag og lørdag. Så mange dager her betyr at vi tar livet ganske med ro. Er OK å ikke stresse frem og tilbake mellom severdigheter også (selv om vi ikke egentlig har vært inne i noen av de store, tøffe byggene enda). Siden togbillettene nå er i boks gikk vi like godt bort til stasjonen for å få et inntrykk av hvor langt den var unna. Tipper vi må regne med 20-25 minutter fra herberget vi bor på nå.

Senere på kvelden trasket vi rundt og så etter alternative herberger. Kan ikke si vi gjorde så veldig god jobb, men av det vi så er ikke den nåværende situasjonen så ille. Det verste er vel egentlig at det ser ut som om det bare er oss som bor der. Hvertfall av folk som er kapable i engelsk. På vei hjem igjen stoppet vi innom en av hva som virker å være en million plasser som selger standard-suvenirene. Jeg kjøpte tre luer som damen sa var av alpakka-hår. Én for 8 soles, to for 15, og tre for 20. Torbjørn har nok rett: kunne sikkert ha lurt prisen lavere, men ca. førti kroner for tre luer er vel ikke så ille uansett.

2.8 Lite å melde

Lørdag 10. juni: Har ikke så mye å si i dag, så jeg kunne like gjerne la være ... For tiden venter jeg på at det skal bli mandag og at vi skal komme oss til Machu Picchu. Blir sikkert genialt tøft. Deretter er planen å toge til Puno. Togbillettene dertil koster enten USD $119 for første klasse, eller USD $17 for backpacker". Forskjellen består, etter som jeg har forstått, i at første klasse får servert mat og greier, og at de antakeligvis har bedre sitteplasser. Tipper vi hamstrer noe fôr og vann i forkant av reisen. Planene videre er som tidligere nevnt å ta seg inn i La Paz, og deretter har vi bare en overordnet plan om hvilke land og ca. rekkefølge vi har lyst til å besøke. Når og hvordan er veldig diffust nå, og kan sies å flyte, mye likt vann. Stadig i endring.

Jeg har glemt å gjøre det før nå, men jeg vil gjerne takke Arne for å ha glemt igjen klokken sin på Gjøvik. Siden låsen på den flotte klokken jeg fikk av mamma til jul driver og streiker, er den på reparasjon i Bergen, mens Lolexen til Arne hviler på håndleddet mitt. Dermed vet jeg alltid hva klokken er, i motsetning til Torbjørn, som bare har (skremmende presise) antakelser.

Vi har nå vært ute av Norge i en hel uke. Hurra! I dag klarte jeg sånn ca. å bestille frokosten på spansk. Ikke det vanskeligste egentlig: "Zumo de naranja, café negro y huevos"... burde vel egentlig kunne si: et vanlige", siden vi har de samme greiene hver dag.

PS: banker som streiker er teite. Som om jeg ikke misliker bankene nok fra før ...

2.9 Muy bien!

Søndag 11. juni: Dagen i går beviste hva som er så genialt med å reise såpass lite planlagt som vi gjør. Etter at vi var ferdige på internettkaféen og jeg hadde ytret et ønske om å spise is, fant vi ut at vi skulle ta oss opp til et hotell som ligger litt over resten av byen. For å komme oss opp dit gikk vi opp en skummel trapp som vi slet noe verre med. Det viser seg at kombinasjonen generelt litt slapp kondis sammen med massiv høyde over havet og skummel trapp ikke er så bra. Vi pustet og peste noe verre, og pulsen var alt annet enn lav. Da vi kom opp til "hotelletfant vi ut at det måtte være en skole i stedet. Vi bestemte oss deretter for å gå opp til korset som er på fjelltoppen bak hotellet. Dette korset er rimelig stort og kan sees fra byen. Vi tenkte at der må utsikten være bra.

På veien oppover møtte vi flere alpakkaer og et esel. Koselig. Omsider kom vil til en sjappe som het "Coca Shop"hvor vi kjøpte litt mer vann. Vi fant ut at vi skulle gå den fancye stien som gikk oppover, i stedet for å følge bilveien, men da vi begynte å gå oppover begynte en dame å skrike Biletas! Tickets!", eller noe i den dur. 35 Soles (ca. NOK 70) for studenter virket som mye penger for å gå en ussel sti (selv om den var tøff), så vi gikk omveien i stedet. Da vi nærmet oss

Bilde 2.8: Saqcsuahuman (uttales nesten som “sexy woman”).

toppen ble vi passert av en busslast med amerikanere. Merkelig. Deretter kom en ny plass hvor man måtte kjøpe billetter. Det viste seg at denne billetten er gyldig på de fleste severdigheter i byen, så 35 Soles var vel ikke så ille.

Det viste seg at toppen av dette fjellet var en enorm inka-plass med masse ruiner og greier. Dette visste vi så klart ikke på forhånd, og hadde vi visst det hadde det vært kanskje halvparten så fascinerende. I tillegg hadde vi vel neppe giddet å gå helt opp. Det var noen sniker som prøvde å selge guidede turer til oss, men jeg for min del hadde nettopp brukt mine siste soles på billetten. Dermed gikk vi heller rundt og eavsdroppet på de andre turgruppene. Det viste seg bl.a. at en kjent inkahelt hadde tatt livet sitt der oppe ved å hoppe fra et tårn eller noe slikt. They will never touch meskulle han visst ha sagt, kort før spanjolene kom. Spanjolene, katolikker som de er, hadde, etter å ha drept et lass med inkaer, tatt rundt 80% av steinene som var i murer og slikt for å bygge kirker og kapeller og slike religiøse greier. En av guidene fortalte også litt om hvordan et hundretall med spanjoler kunne knuse noen tusen inkaer, og vi visste vel i grunnen mesteparten fra O-fag i femte klasse: spanjolene hadde skytevåpen, spanjolene hadde hester (og flere av inkaene trodde de ridende spanjolene var en uhellig blanding av hest og menneske), spanjolene hadde noen merkelige og rare sykdommer som inkaene ikke hadde immunforsvar mot, og inkaene var på den tiden delt i to på grunn av en intern konflikt.

Rundtom på plassen var det en del "innfødte"med alpakkaene sine. Det slo ikke feil. Hver gang vi nærmet oss var det noen som spurte: "Una foto?"Vi snek heller noen bilder mens de så en annen vei, eller av alpakkaer som var uten gjetere. Mer spankulering, og plutselig var vi ved en enorm Jesus-statue som man også kan se fra byen. Jesus hadde skjegg og bart. Overalt på denne haugen var det en fantastisk utsikt over byen, og fjellene rundt. Jeg har vel glemt å nevne det før, men det er mye majestetiske fjell rundt her. Spesielt kunne vi se det fra flyet som gikk til Cuzco, da vi fløy over Andes-fjellene. Muy bien! Vi fant også en rekke store steiner som det var gravd ganger gjennom.

Da vi omsider bestemte oss for å gå ned igjen, var klokken begynt å nærme seg det punktet der solen går ned. Vi stakk innom en kinarestaurant vi hadde vært på før, og spiste oss gode og alt for mette. Tok ut litt flere Soles også, mer enn vanlig, i frykt for bankstreiken (som nå viser seg at ikke blir noe av). Etter maten stakk vi hjem til herberget, zappet gjennom noen TV-kanaler, og konkluderte med at dagens høydetrening var bra, men at vi var blitt ganske slappe. Vi tok tidlig kveld, men opplevde likevel mye flott. Tipper Torbjørn har lagt ut noen bilder. Med litt flaks klarte jeg å ta bilder slik at jeg kan lage et enormt panoramabilde over byen når jeg kommer hjem.

Ellers fikk jeg e-post av Trine i dag, hurra! Jeg snakket med Kjetil på Google Talk, hurra! Jeg snakket med Jonas på MSN i går, hurra! Tidligere har jeg snakket med Rolf, Vidar, Yngve, broderen og mamma og de, hurra! Sikkert andre også som jeg ikke kommer på i farten. Kos å høre litt fra folk innimellom. Fikk e-post av Arnt, som bor i Brazil, men han skulle mest sannssynlig hjem før vi rekker å komme oss dit. Det var litt synd ...

2.10 Champion number one!

Søndag 11. juni: Mange ting er stengt i dag. Det er jo tross alt søndag, og folkene her er vel stort sett katolikker, og sist gang jeg sjekket trodde de på å holde hviledagen hellig og alt det der. Heldigvis gjelder det ikke alle ting, så dagen blir ikke 100% hendelsesløs. På veien oppover Avenida de Sol møtte vi et tog med militærdudes. Litt usikker på hva de marsjerte for, men det kan ha sammenheng med at det er presidentvalg ca. nå.

Litt senere på dagen tuslet vi nedover "Heltepromenaden"(kommer ikke på det spanske navnet i farten), og fotograferte diverse statuer der. Det var en gjeng med kids som drev og skatet, sto på rulleskøyter og sykkeldude der. De hadde med seg sin egen skatepark kunne det se ut som. Da vi ruslet nedover kom de rullende etter, med diverse jernrør, ramper og slike ting mellom seg. Ser ut som om de skulle over til en annen plass for å skate. Jeg savner skateboardet mitt litt.

Deretter gikk vi ned til en stor statue som står nedi en rundkjøring her i byen. Mellom herberget vårt og flyplassen. Monumento Pachacuteq for å være presis. Man kunne gå inn i fundamentet til statuen og ta seg opp til toppen, hvor man fikk en grei utsikt over byen. Ellers var det noen bilder av utstrekningen til inkariket, første planene for Cuzco, etc. der inne. På vei hjemover stakk vi innom et marked og kjøpte litt mer suvenirting. Etter å ha kastet disse fra oss på rommet, stakk vi til et tradisjonelt danseshow, som ble utført av Perus eldste kulturelle gruppe (eller hva de nå kalte seg). Det var helt OK å se på.

Før vi tok kveld, stakk vi innom Norton Rats Tavern og spiste en burger som banket den tidligere nevnte burgeren i både pris og smak. Mye nærmere hva en burger skal være. På vei hjem fant vi et halvveis bortgjemt fem-stjerners hotell. Utenfor var det noen kids som drev og sparket ball. En av dem kunne tydeligvis litt engelsk, og sa: "Hey! My friend! You play soccer? ... Champion number one!"Hva nå enn det skulle bety. Machu Picchu i morgen.

2.11 Señor Cerdo es mi amigo!

Mandag 12. juni: Opp tidlig i dag. Noe over fem. Man må tross alt ikke miste toget til Machu Picchu. Utenfor togstasjonen var det, merkelig nok, flust med selgere. De hevdet blant annet at vi burde kjøpe vann av dem for en Sol, siden vannet på Machu Picchu kostet en USD. Tøys og fanteri. Dessuten hadde vi med vårt eget vann.

Da toget omsider gikk, fant vi ut noe fascinerende. Bakken opp fra byen er såpass bratt at det er for vanskelig å lage svinger oppover. Dermed zigger og zagger toget oppover bakken. Litt på samme måte som en nybegynner på snowboard zigger og zagger nedover bakkene på hælkant. I starten var det mye slitte hus og boss langs linjen, strødde hunder, og små jenter og gutter som vinket til

toget. Etterhvert som vi kom oss ut av byen ble utsikten mye bedre. Vi kom i snakk med en dame fra Venezuela, som for tiden bodde i Canada, som hadde byttet plass til rett overfor oss, for å få plass med vinduet. Vi snakket mye om reising, sør-amerika, og gud vet hva. Veldig hyggelig dame. Etterhvert kom de som skulle sitte der, og hun måtte flytte seg igjen. Nå satt vi overfor en gjeng med handlesyke brazilianske damer. Konduktøren trillet forbi en vogn med noen t-skjorter, og de tok opp alle, diskuterte høylydt, fikk duden til å hente i forkskjellige størrelser, prøvde dem, og endte opp med å kjøpe to t-skjorter.

Etter rundt fire timer med tog, kom vi frem til Aguas Calientes (varmt vann eller noe slikt), eller Machu Picchu Pueblo, som innbyggerne helst vil at man skal kalle plassen. Mye turistsjapper og slikt her, og tydelig at byen gjør det skarpt på turister som vil besøke Machu Picchu (Cuzco har i det minste mer å tilby). Vi soste litt rundt før vi fant bussen som kjørte opp til plassen. Hendig nok kostet den USD 6 per person. En vei. Men det er vel ikke så ille egentlig. Det var litt rot med å få billetter inn også. Først måtte vi vise ISIC-kortene våre (internasjonalt studentkort), og så forsvant damen en stund, før hun kom tilbake med billetter. Skjønner ikke hvorfor ikke billettene kunne ligge på samme plass. Uansett: man måtte betale i Soles, og her, som mange andre plasser, har de store problemer med å veksle de store pengene som minibankene deler ut. Teit.

Ved starten kan man velge om man skal gå bortover/nedover, eller gå på en sti som går lengre opp i høyden. Vi velger så klart den siste. På vei oppover passerer vi de brazilianske damene igjen, og en litt småfeit kar med bart som puster og peser som en utslitt hvalross. Plutselig hører vi en kar si til en kvinne: Skal vi gå ned her?" Vi skvetter til: Nordmenn! Vi går inn på en sti som viser seg å ikke føre noen annen vei enn lengre opp i fjellet, men uten utsikt på grunn av masse trær. Bummer. Vi går nedover igjen, og bortover noen terasser, studerer utsikten. Mye bra! For de som har sett bilder fra plassen, kan jeg si at vi først stakk bort til hytten som ligger over plassen: Hut of the Caretaker of the Funary Rock. Utsikten herfra, og fra terassene over er helt sinnssyk. Selv om man ser ganske mange turister over alt. Det ligger også noen alpakkaer og laxer og spiser gress.

Deretter tok vi oss gjennom store deler av hovedplassen, og kom opp til Intihuatana, som er plassen med hva som ser ut til å være et solur. Lonely Planet-boken skriver noe om at greien egentlig er koblet til the passing of seasons", og en guide forteller folk at de ikke må ta på steinen. Han sier at mange feilaktig tror den har magnetisk energi, og motbeviser dette med å legge en mynt inntil. En mynt som ikke engang magnetene i Gris reagerer på. Well, well, om det lurer amerikanerne så. Det nevnes også noe om at en av tappene peker mot nord, dersom det skulle være av interesse. Vi tar masse bilder med Gris og diverse utsikter. En av damene spør om det er partneren min, og jeg svarer som det er: ja.

Det går stier som fører opp på fjellene bak Machu Picchu, og vi bestemmer oss for å klatre opp på det minste av dem (Huayna Picchu), siden vi egentlig ikke har

Bilde 2.9: Utsikt over landskapet rundt Machu Picchu.

Bilde 2.10: Machu Picchu.

tid til å klatre det store. På vei ned fra toppen (10 meter lengre nede) møter vi noen amerikanere som spør oss om det var verdt å gå helt opp. Torbjørn svarer nei, siden utsikten på plassen de sto på egentlig er bedre (det er hvertfall lettere å ta bilder der). De ser ut til å ta oss på ordet, og sier noe sånt som: We were nearly there, that's OK. Syke amerikanere.

Etter å ha klatret fjellet soste vi mer rundt i ruinene, tok mer bilder, the works. Deretter busset vi ned igjen (nye 12 USD), og begynte vår søken etter et spisested. Mange plasser prøver å huke oss med gratis øl, gratis sangria, i det hele tatt: gratis alkohol. Vi lar oss ikke lure, og stikker heller til en plass som ikke prøver å shanghaie oss. Torbjørn får en tilnærmet rå kylling. Dårlig deal.

Da vi kommer oss til toget finner vi ut at i vår ende av vognen er det Torbjørn, meg, og en hel skoleklasse med bare jenter. Uvisst hvor gamle de er. De bråker mye, og vi ser frem til fire timer med togtur. Siden det ikke er stort å gjøre, bestemmer vi oss for å hvile øyelokkene (ikke sove, bare sitte og slappe av). Plutselig blir kvasimørket avbrutt av en blitz. Jaja. De tar bilder av hverandre. Kjekt for dem. Men så skjer det igjen. Og igjen. Og i det jeg åpner øynene, ser jeg rett i et kamera, og eieren av dette snur det fort bort og tar bilde av noen andre. Mye fnising. Etter en stund tar noen mot til seg og spør om vi snakker spansk. Det gjør vi ikke. Etter en lengre stund tar noen mot til seg igjen og spør på engelsk: "My friend wants to take a picture with you". Det er greit sier jeg, så lenge Gris får være med. Det får han. Mer fnising.

Vi kommer i snakk med jentene som sitter overfor oss, og de legger ut om det ene og det andre. Spør oss om hvor vi er fra, og alt det greiene der. De blir overrasket når de finner ut at vi snakker norsk i Norge. De blir også overrasket når de finner ut at vi bruker norske kroner, og ikke euro i Norge. De holder på å dette i bakken når de finner ut prisene på øl og røyk i Norge. De andre fortsetter å ta bilder av hverandre og fnise og generelt støye. Til slutt blir det nok for en stakkar som sitter i den andre delen av vognen, og han klager høylydt på spansk. Vi skjønner ingenting, men gjetter oss frem til det som jentene oversetter for oss. Han får ikke sove, og kaller jentene for "crazy whores".

Da toget kommer til Cuzco, stikker vi hjem, dusjer og stikker og spiser nok en burger på Nortons. Deretter stikker vi på en plass som heter Extrem, siden folkene (les: jentene på toget) sa det var en bra plass og at vi burde stikke der senere. Musikken tiltaler oss ikke ved starten, men det er 12 Soles for tre øl mens det er Happy Hour (21-00). 12 Soles er som kjent i underkant av 24 kroner. Bra. Noen av jentene får folkene til å spille noe annet enn samba, eller hva det nå enn var de spilte, og man kan danse litt. Vi blir der ikke så lenge, men når vi er tilbake på herberget, klokken ett, er det likevel det lengste vi har vært ute i Cuzco. Måtte det jævla mørket brenne!

2.12 Tirsdag 13. juni

Kort og greit en lite hendelesrik dag. Vi letet etter potensielle herberger i Puno, men siden vi ikke fant noen vi kunne reservere plass på, bestemte vi oss i stedet for å reise til Copacabana i Bolivia. For å få litt mer trim, fant vi ut at vi skulle gå til bussterminalen for å bestille billetter. Den var ikke merket av på kartet (annet enn en retning ut av det), og Boken (Lonely Planet-boken så klart), sa at den var ca. to kilometer utenfor sentrum, noe den også sa om flyplassen. Vi antok dermed at bussterminalen lå like ved flyplassen, og gikk så i lende. Da vi omsider kom frem (2 kilometer du liksom), fant vi ingen bussterminal, så vi vandret litt rundt i området i vår søken, før vi bestemte oss for å haie en taxi. Bus Terminal, por favor". Sjåføren smilte og nikket og sa at det var OK. Underveis, spesielt da vi kjørte oppover Avenida de Sol (som er rett ved plassen vi bodde), begynte vi å fatte mistanke om at han ikke helt visste hvor vi skulle. Da han stoppet ved Plaza de Armas fikk vi det bekreftet. No, not Plaza de Armas, bus terminal". This, Plaza de Armas". Err ... Autobus terminal? Aaah.Så ristet vi begge oppgitte på hodet, og han kjørte oss til rett plass. Han fikk litt ekstra penger (haha, 10 Soles i stedet for 4) og vi gikk og kjøpte billetter.

Ellers var Torbjørn slapp og ville bare innta føde fordi han visste han trengte det, og ikke fordi han hadde lyst. Jeg dro han ut, og vi endte opp på en italiensk plass hvor jeg kjøpte Lasagne til 15 soles (litt under 30 kroner).

2.13 Onsdag 14. juni

Denne dagen var det en massiv feiring av to helgener, San Jeronimo, og en jeg ikke husker navnet på, men det hørtes kvinnlig ut, selv om det var en kar (etter å ha lest i en bok av Jens Bjørneboe, fant jeg ut at det var San Stefano). Driitmye folk i gatene og massive tog og greier, med statuer"og bannere og kostymer og det hele. Trodde det første bud var noe slikt som: Du skal ikke ha andre guder enn meg"... og dette kan jo nesten virke som avgudsdyrking. Syke katolikker ... Ikke at jeg er så fryktelig troende av meg da, men ...

Vi inntok en hel haug med museer. Fire stykker faktisk. Mye gammelt inka-stuff. En greie med nåtidskunst (mye malerier av nakne damer), og den ene inkaplassen hadde en sinnssyk samling med forskjellige fløyter. Mesteparten var kopier, siden originalene ligger i museer i New York (sikkert takket være den Bingham-jævelen), men de hadde også noen for demonstrasjon. En dude spilte på fløyter som var formet som pumaer, slanger, fugler og gud vet hva. De imiterte selvfølgelig dyret som fløyten skulle etterligne. Det sykeste var kanskje en fløyte som var formet som en kar som spilte fløyte. Herlig rekursjon, hodebogglende og bra. Duden kunne også fortelle meg at Rune betyr etellerannet på Quechua, jeg fikk ikke helt med meg hva det var, men det var noe med person", og dude lo når han snakket om det, så jeg er ikke sikker på om det er 100% positivt.

Vi betalte for rommet vårt: 360 Soles for åtte netter (altså noe under 360 kroner

per pers). Vi fant ut at å vente på at bussen skulle gå er kjedelig, men da vi endelig kom til bussen var det en flott buss, med massive seter som gikk i liggestilling. De viste også en eller annen cowboy-film som ikke engang var dubbet til spansk, men bare tekstet. Taket var merkelig lavt, men det er jo tross alt folkene her også. Mange timer busstur + lite søvn = tretthet.

Det er også verdt å nevne noe jeg har glemt å nevne tidligere: i enkelte lyskryss driver en gjeng med kids og utfører akrobatiske kunster når bilene har rødt lys i håp om at de skal få en slant med penger. Kanskje jeg skal prøve dette i et lyskryss når jeg kommer hjem? Om ikke annet, så for å boggle med hodene til bilistene ...

Kapittel 3

Bolivia

3.1 Copacabana, Bolivia

Torsdag 15. juni: Vi kom til Puno tidlig på morgenen (06:30 eller så), og hoppet på første og beste buss til Copacabana etter en kort frokost. Det viste seg også å være dagens eneste. Vi forlot Puno rundt 07:30 på en buss fra selskapet Tour Peru. Jeg var heldig og fikk vindusplass, som hadde en ikke fullt så behagelig, kald trekk. På veien merket man seg at folkene langs Lake Titicaca driver stort sett med jordbruk: esler, griser, sauer og alpakkaer. Det er stort sett

kvinnene som driver og bærer på saker og ting på ryggen sin. Siv og greier. Man merket også at Alan García Pérez (Alan Perú) har en massiv kampanje gående for å bli president. Den andre duden har også det, men ikke i så stor grad. Til og med på de mest obskure landsbygdene finner man store "murals"(veggmalerier eller sådan) med ordene "Alan Perú", separert av logoen hans, og ofte etterfulgt av et av slagordene hans.

Ellers kan man si at utsikten over Lake Titicaca er helt sinnssyk, og egentlig bare bør oppleves. Man ser driitlangt utover sjøen, og i horisonten er det enten himmel, eller snøkledte fjell. Av og til noen øyer. Hele sjøen er egentlig ganske hodebogglende, siden den ligger nesten 4000 meter over havet, og er helt enorm. The world's highest navigable lakesier de visst ...

På bussen kom vi også i snakk med en israeler som fortalte oss røverhistorier fra Peru. Han sa de fleste historiene han hadde hørt om folk som hadde mistet ting skjedde i Peru, og han hadde også opplevd noe selv. På en trek han og damen hans hadde vært på hadde de blitt frastjålet skittentøyet sitt (!) siden det lå i for-rommet til teltet (slik at det ikke skulle stinke ut soveplassen). Damen hans hadde også blitt frastjålet noen penger som lå i en bag på rommet på et herberge (folkene hadde visst hatt nøkkel til døren). Bak oss satt det en peruviansk tour-guide, og hun ble lettere provosert av uttalelsene hans, og kom med noen kommentarer om hvor smålige de fleste israelere angivelig var, og at når de oppsøker de billigste herbergene skjer slike ting. I hele tatt en artig diskusjon.

Da vi kom til grensen begynte en av folkene som opererte bussen å jalle om noe entry tax på én boliviano. Boken (Lonely Planet igjen) sa spesifikt at man måtte ikke tro på ting som border taxsiden det bare var folk som prøvde å snike til seg litt ekstra. Israeleren sa han ikke hadde betalt noe forrige gang han entret Bolivia, mens noen andre på bussen sa de hadde betalt før (tour-guiden også så klart). Da duden kom for å samle inn penger (dette etter at vi hadde passert grensen og passene var stemplet [mmm ... enda flere stempel i passet ...]) glemte han å få av oss, og jeg tror ikke israeleren måtte betale heller. Sært, og antakeligvis bogusjonas.

Da vi kom til Copacabana sjekket vi rundt etter billigere plasser å bo. Den vi hadde booket for én natt kostet 20 USD til sammen. Den nye plassen vi fant (som var omtrent like skitten, OK, et par hakk verre, men ikke så ille egentlig) kostet 20 Bolivianos per person. Én boliviano er rett under en krone, så vi bestemte oss for å stikke der mañana. Vi gikk til toppen av det nærmeste høye fjellet. Kanskje spesielt siden vi så det var noe greier der oppe. Helvetes mange trapper, og høyden tar på, så det ble en del pauser underveis. Vel på toppen kunne vi lese i Boken at toppen var på 3966 meter over havet. Ny pers. Det var en hel haug med ikoner og greier der oppe, kanskje spesielt siden Copacabana visstnok har en historie med en helgen som skal ha vist seg der og noe greier. Religion altså ... Ryktes også at mange folk drev og valfartet hertil og plasserte steiner rundt korsene som er å finne underveis.

Copacabana har ingen minibank. Niks! Duden i resepsjonen på plassen vi

bodde på visste ikke engang hva det var. "ATM? Huh?", "Cajero Automatico? Huh?Teit. Det Copacabana har derimot en hel bråte med "hippier". Dudes med heavye dreadlocks og halvstelt skjegg som sitter langs gatene og selger smykker og slikt crap de har laget selv. Mesteparten ser ikke ut til å komme herfra, men at de heller har funnet seg et stille og rolig sted å slå seg ned for en stund. Det er også overraskende mange restauranter som reklamerer med "Veggie optionseller "vegetarian meals". Et sikkert tegn på hippienes innflytelse. Byen er veldig rolig av seg, og det skjer relativt lite. Sikkert derfor de tidligere nevnte folkene slo seg ned her.

Bilde 3.1: Solnedgang i Copacabana

3.2 Fredag 16. juni

Denne dagen byttet vi kåk. Ikke så mye mer å si om det. På veien over registrerte man at når bussfolkene ser folk med ryggsekker, skriker de: LLa Paz, Puno, Perú! Cuzco, Cuzco!"Vi spiste pannekaker og noe greier til frokost. Mmmm ... pannekaker med honning (eller miel som det visstnok heter på spansk). Duden på restauranten liker å erte folk som ikke snakker flytende spansk, så vi gikk over til engelsk i stedet. Det merkes at VM i fotball er på gang. Mye fotballnerder som flokker rundt de forskjellige pubene som vi-

ser fotballkamper. Sør-amerikanske fotball-kommentatorer er forresten på ufattelige mengder syre. Når det scores et mål skriker de som noen helter: GGoooooooooaaaaaaaaaaaaaaaaallllllllllllllllll!Det verste var et mål jeg faktisk så, der kommentatoren sa noe slikt som: dude 1 sentrer til dude 2 ... innlegg ... dude 3 scorer ... (kunstpause?) ... Gooooooooaaaaaaaaaaallllllllllll!!!!! ... Gooooooooaaaaaaaaaallllllllll!Syke kar. Først liten innlevelse, så plutselig er han på 150%. Skjønn det den som kan.

Mye laxing ved stranden i dag. Solbrent og fæl. Hendig nok er det alltid en kald bris som krever t-skjorte, så om det fortsetter slik kommer jeg hjem som en Oreo ... hvit i midten.

3.3 Lørdag 17. juni

To uker! Opp tidlig"i dag. Skal ta båt til Isla del Sol, solens fødested i følge inkaene. Billetter på båten kostet 20 bolivianos per pers. Båten skulle gå åtte i følge lappen på plassen vi bodde på. 08:15 i følge billetten. Men hendig nok reiste ikke båten før 09:00. Det er jammen meg en hel time ekstra vi kunne ha sovet det! I det vi kommer i land sier båtduden en del ting på spansk, men siden vi ikke er så heftig gode på å skjønne slikt, antar vi en del ting. F.eks. hvor og når båten går tilbake. Vi tar oss opp noen "Inca Stairs"og innover øyen. Alltid disse jævla trappene. Det blir mye trasking, og ganske mye smuud utsikt. Det er en del turister i starten, men etterhvert ser man bare et par, selv om man ser et par hundre meter i hver retning. På ett punkt kom vi til en plass der de plutselig skulle ha bompenger. Heldigvis hadde vi med oss en del tullepenger, så det gikk fint. 10 Boilivianos per pers (jeg liker navnet på pengene deres).

Godt nord på øyen (vi ble sluppet av i sørenden) tar vi igjen noen amerikanere. To stykker. En mann og en dame med litt alder. De har to bolivianere til å bære ting for seg. Blant annet et enormt førstehjelpsskrin, og noe som ser ut som en innretning for å lage mat. Amerikanere altså ... Vi hadde planer om å eavsdroppe på guidene deres når de nærmet seg ruinene nord på øyen, men så tok de seg en spisepause, og vi gadd ikke å vente. En annen gammel bolivianer tilbød oss å guide og slikt, men når vi kan så lite spansk som vi kan er det begrenset hvor mye vi får ut av det, selv om det bare kostet 5 bolivianos eller noe slikt. Vi tuslet litt rundtom i ruinene og fant puma-steinen som er hvor the inca creation legend started". Deretter begynte vi å traske sørover mot den nordlige havnen.

Da vi omsider kom dertil var det en dude som forklarte oss at båten vi skulle med ikke hentet folk der (den slapp dem tydeligvis bare av der dersom man vil), men at vi måtte til sør-havnen. Siden det var kortere tid til båten gikk enn hva vi kunne klare å ta oss sørover til fots, var han grei og tilbød oss å kjøre oss til havnen med båten sin (til en rimelig stiv pris så klart). Siden vi ikke akkurat hadde noe valg, fikk han 15 USD for turen, og vi kom oss hjem igjen samme dag, enda litt mer solbrent. Solkrem er hendig nok ikke til å oppdrive i Copacabana,

Bilde 3.2: Isla del Sol

ei heller hendige ting man smører på solbrente kroppsdeler. Jaja. Alt i alt vil jeg påstå at siden det koster 20 bolivianos å komme til øyen, er det et helt greit tidsfordriv, selv om man egentlig ikke gjør så mye spennende der. Pass bare på å rekke båten hjem igjen.

På kvelden spiste jeg ørret med ost. Det er en ting jeg ikke hadde trodd jeg skulle spise ...

3.4 Ting fra La Paz

Søndag 18. juni: La meg si det først som sist: Torbjørn eier ikke skam. Vi hadde sett frem til en deilig dusj da vi kom til La Paz, men i det vi kom inn på rommet gikk han rett for å tømme ryggen. Veldig ubra, men jeg er litt forut for starten på dagen, så la oss ta det fra børjan.

Jeg våknet tidlig i dag. Klokken åtte eller så. Torbjørn driver og sover, og siden han er så søt der han ligger, lar jeg han sove videre. Litt over ti river jeg han ut av drømmeland (eller skjønnhetssøvnen som han kaller det). Vi gjør opp for oss på herberget, hele 80 Bolivianos, og stikker og kjøper bussbilletter til La Paz: nye 50 Bolivianos (for begge). Jeg på min side har lite tullepenger igjen og gidder ikke å veksle, så vi spiser en billig frokost på en engelsk pub. Så klart er det fotballkamp på gang, og etterhvert fylles lokalet ganske bra opp av diverse folk som har en trang til å se på disse 22 mannfolkene som jager lærkulen rundt på gresset. Vi stikker etter en stund, og gjør plass til flere (som antakelig får mer ut av å være der enn oss som bare dreper tid).

Da vi kommer oss på bussen begynner snusket ganske tidlig. Allerede før vi drar merker man at folkene er såpass snuskete / har såpass lite orden i sakene sine, at de har dobbeltbooket eller noe. En stor kar med skjegg må ta en annen buss. Glad det ikke er oss hvertfall. Kjøringen til disse folkene er så klart av noe mer tvilsom karakter enn hva man er vant til fra hjemlandet (hvor folk har en lei tendens til å faktisk følge regler og slikt), men det er jo ikke noe nytt. Etterhvert kommer vi til en havneby, og det viser seg at vi må ut med 1.5 Bolivianos per pers for transport over sjøen i en motorbåt. Merkelig at ingen av turistene hadde hørt noe om dette på forhånd (samt godt at vi fortsatt har noen mynter igjen). Det hele føles en smule fishy. Mye kjøring, jeg tror jeg leser i en bok, og etterhvert ankommer man La Paz. Torbjørn har vel sagt det som kan sies om synet som møter deg når du kommer dit. Et platå rundt en større dal som har en by oppi seg. Relativt sært på sine måter, spesielt siden man er på nærmere 4000 meter over havet (ryktes at La Paz er verdens høyeste hovedstad).

Vi kommer oss omsider av bussen i en eller annen ukjent gate, og sekkene blir slengt ned fra taket og er igjen i vår besittelse. Deretter begynner den spennende oppgaven med å prøve å finne ut hvor vi er på kartet som står i boken. Det er ikke akkurat mange skilt med veinavn å gå etter, men med litt hjelp fra to australienere eller hva de nå var (engelsk som morsmål hvertfall) fant vi ut at

vi var veldig nær plassen vi hadde tenkt å køye. Plassen er OK, med unntak av at Torbjørn som tidligere nevnt tømmer ryggen på badet før vi rekker å dusje. Siden vi trengte mer penger gikk vi heller på leit etter en minibank. Etter først å ha gått oss vill, fant vi en minibank, tok ut penger, og fant ut at vi ikke hadde gått oss vill i det hele tatt (bare rundt i ring). Vi inntar noe skitten, fritert kylling (det er kylling overalt her på kontinentet), skriver noe greier på nettet, og bestemmer oss for å køye (spesielt siden magen min begynner å gjøre opprør). På vei hjem ser vi en kar som urinerer på gaten.

3.5 Mandag 19. juni

Jeg våkner og hører noe som høres mistenkelig ut som regn på utsiden av vinduet. Mindre fornøyd utsetter jeg å stå opp. Senere finner vi ut at det antakeligvis er rim som har kommet i løpet av den kalde natten som driver og smelter og drypper ned. Regn er det hvertfall ikke. Da jeg omsider kommer meg ut av sengen merker jeg at det er kaldt på gulvet, men det stopper meg ikke i å endelig ta den dusjen jeg trenger. Av en eller annen grunn (les: skittne dusjer og slikt) har vi ikke dusjet siden Cuzco (hmmja, fire-fem dager?), og jeg trenger tre omganger med sjampo før den faktisk skummer som den bør. Det føles godt, selv om dusjen er en smule kald.

Dagen ellers besto av utforsking av La Paz til fots (som vanlig). Vi snublet over et par plazaer, et kjøpesenter og to, og gikk oss "villet par ganger (for så å finne vår posisjon på kartet igjen). Etter et måltid på Burger King finner vi ut at det er en demonstrasjon for/mot et eller annet på Prado, hovedgaten. Vi tusler heller mot hva som er merket av som et tempel, og etter litt omveier kommer vi frem. Ikke noe nevneverdig egentlig, men vi unngår fint en kar som prøver å selge oss noe, ved å gå vekk i det han pakker det frem. Det slår oss også at man kan kjøpe omtrent alt på gaten her (ikke solkrem så klart). Sokker, undertøy, lightere, toalettpapir, lyspærer, err ... ganske mye rart hvertfall. Det slår oss også at Western Union er bevoktet av folk med hagle. Hver eneste filial har en kar med skuddsikker vest, hjelm, og pumpehagle stående utenfor, og sikkert en eller flere på innsiden også. En annen ting man har merket seg, som gjelder for hele sør-amerika, er at man ofte bruker datoer på historiske hendelser som gatenavn. På vei hjem stikker vi innom et apotek og kjøper solkrem.

Senere på kvelden besøker vi et museum som er litt forskjellig fra de andre trøtte greiene man ofte besøker. Et coca-museum. Mye informativt (og utviklet bl.a. med hjelp fra diverse statlige organer som bekjemper slike ting), men av og til virker det som om faktaer basert på antakelser. F.eks. at båtbyggerne som hjalp Heyerdahl med å bygge Kon-Tiki-flåte-greien, Ayamarere som de var, var flinkere enn andre folk til å bygge båter fordi de tygget kokablader mens de jobbet (og dermed var mer utholdende og slikt). På veien ut kjøpte vi noe mer suvenirer i en sjappe utenfor.

For å avslutte dagen kjøpte vi bussbilletter til Arica, Chile (siden vi plutselig

Bilde 3.3: La Paz

bestemte oss for å komme oss videre til et nytt land) til 50 USD, noe som viste seg å være omtrent dobbel pris, og kjempebillig kylling for å mette magen.

3.6 Reisen til Chile

Tirsdag 20. juni: Etter å ha gjort sekkene klar for avreise, stakk vi innom en gate som hadde fire museer på samme billett. Vi besøkte tre av dem. Det som var dedikert til The Pacific War (Bolivia og Perú mot Chile) og var det som virket mest spennende, var kjedelig. Det som hadde inkagull var litt mer interessant, selv om det for det meste var tynne gullplater formet som diverse greier.

Bussturen. Igjen er det departure taxfra bussterminalen. Virker som om det er slik bussterminalene tjener penger på alle de forskjellige busselskapene som eksisterer. Vi kaster innpå noe billig mat før vi setter oss på bussen som faktisk kjører når den skal. Kort etterpå blir vi forsinket. Mange av folkene på bussen blir lei av å vente og begynner å klage og roper gjentatte ganger: "Vamos!"Vi merker oss en omfangsrik herre som sitter bak oss, kanskje spesielt fordi han har bussens lyseste stemme (og godt humør, utenom når han blir vekket). Filmen som skal vises på bussen er en skitten, piratkopiert VCD, som ikke en gang legger skjul på det: avseq01 - creado con Nero. Det er mye rot med TVene på bussen, samt lydsystemet.

Da vi kommer til grensen må vi så klart ut av bussen for å stemple pass og alt det der. Standard greie, helt til vi kommer ut og bussen er bortevekk. Later til at folk må gjennomsøke den etter snusk (husk, de har bl.a. et problem med kokain her i landet). Det er kaldt, men omsider kommer bussen. På den chilenske siden er det litt bedre, siden vi får stå inne, og selv må kaste bagasjen på et samlebånd for gjennomlysing.

Etter å ha kommet i gang igjen, fikser en tilfeldig kar TVen (ved å først avisolere noen kabler og herje noe verre), med god hjelp fra tapen vi har liggende i førstehjelpsgreien vår. Hurra! I en liten stund er vi sammen bussens helter (hvertfall den bakre delen). Det varer til den første større humpen i veien. En annen kar dunker til TVen, og den funker til den neste. Etterhvert gir man opp. På TVen foran i bussen vises filmen Signs". Midt inni filmen står det plutselig: Insert Disc 2. Det virker som om folkene har forlagt den en plass, for de skrur hvertfall bare av TVen og forsvinner igjen.

Siste delen av bussturen er en enorm nedstigning. Fjell er tidvis på begge sider av bussen samtidig, og det virker som om vi kjører i en kløft. Massive mengder med nedoverbakker. Tipper utsikten hadde vært bra, hadde det ikke vært så mørkt ute. Jeg sa vi var forsinket, gjorde jeg ikke? Det stopper ikke bussjåføren fra å stoppe bussen, og stikke på en restaurant for å få seg noe å spise. Etter en stund bestemmer et par folk seg for å slå følge, og utsette ferden enda mer. Fryktelig unødvendig. De skulle spist kjeks, slik som de flinke europeerne på

bussen (les: Torbjørn og jeg). Vi ankommer Arica 01:00, og en busstur som angivelig skal ta 7 timer har plutselig tatt 12.

Siden vi nå står i mørket, midt på natten, og ikke vet helt hvor vi er (siden kartet av Arica i Boken bare viser sentrum, og ikke bussterminalen), eller hvor vi skal gå for å finne herberget, tar vi en taxi. Han vet tydeligvis heller ikke hvor vi skal, og må ringe herberget. Han tar 2 dollar, og dagen etter finner vi ut at han har kjørt oss til andre siden av veien (riktignok i en stor, fin u-sving, men likevel). Herberget koster 10 dollar per pers, og vi får ingen nøkkel til rommet (som heldigvis kan låses innenifra). Vi liker det dårlig, og bestemmer oss for å reise videre den neste dagen. Før vi legger oss til å sovne ser vi litt på TV, og det første som møter oss når vi slår den på er mykporno. Etter litt zapping finner vi CSI, først dubbet til spansk, så en kanal som viser med engelsk tale.

Kapittel 4

Chile

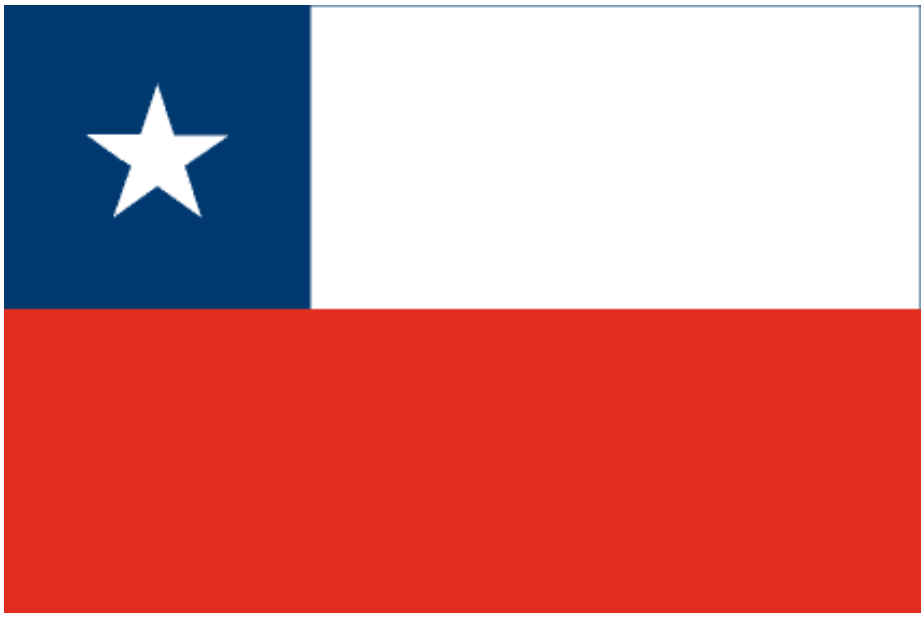

4.1 Arica til Iquique, Chile

Onsdag 21. juni: I håp om varmt vann, hoppet jeg i dusjen, bare for å bli skuffet. En heller kjølig opplevelse, som Torbjørn bestemte seg for å droppe. I dag er siste dagen i Arica, siden vi har bestemt oss for å reise videre til Iquique. Dermed kastet vi sekkene ut fra rommet, og gikk ut en tur. Utenfor ble vi klar over hvor langt drosjesjåføren hadde kjørt oss dagen før. Ganske nøyaktig rett over gaten, bare med en fin, lang u-sving. Og det tok han 2 amerikanske cowboy-

penger for. Velvel. Det var jo tross alt mørkt ute, og vi hadde ingen anelse om hvor vi var, så det fikk vel heller være. Litt surt bare. Vi fant en minibank som likte å kose med visa-kortene våre, og trasket deretter mot sentrum.

På veien ble vi sultne, og gikk inn på en tilfeldig spiseplass. Det var en veldig hyggelig, gammel dame der, men vi skjønte svært lite av hva hun sa, annet enn "huevos fritos"og "café, té". OK, vi tar det. Deretter fikk vi hver vår kopp med insta-kaffe, hvert vårt stekte egg i en gryte (?) og noe brød. Det er vel frokost det også, så vi spiste, og betalte noen mynter med latterlig høy valør, men liten verdi. I sentrum snublet vi over gågaten, og fant en sjappe som solgte sko. Torbjørn trengte sårt nye sko, i og med at de han har nå (utenom trekking-skoene") er ihjelgåtte. Jeg endte selv opp med å kjøpe et nytt par sko, som kostet rundt $40000. Eller rett over NOK 400, som det blir for oss.

Bilde 4.1: Arica

Av severdigheter har byen blant annet to bygninger som er bygget av Eiffel-duden. Dette inkluderer det gamle bygget til tollvesenet, og en kirke. Sistnevnte er bare jern, bortsett fra tredøren (og vinduene da). Mens vi beundret disse byggene, og de vakre plazaene som lå ved dem, fikk jeg en telefon fra gode, gamle Trond Hølleland. Han hadde litt av hvert å meddele, blant annet at folk fra ungdomsskolen vil holde gjenforeningsfest i slutten av juni. Han lurte på om jeg hadde fått beskjed om det, og etter litt diskusjon kom vi frem til at de antakeligvis ikke har fått med seg at jeg har fått nytt nummer. 11 minutter

senere, etter en hyggelig samtale med en kar jeg ikke har snakket med på alt for lenge, la vi på.

Mens vi satt og inntok hver vår utepils (til ca. 24 kroner tilsammen) fikk jeg melding fra folkene, og takket fint nei til å komme. Det er vel heller tvilsomt at jeg rekker det, så jeg får ha det til gode. Etter endt utepils (med tilhørende gratis popkorn) trasket vi tilbake til bussterminalen for å kjøpe billetter til Iquique. Det var tydelig at skolen nå var ferdig, for vi gikk forbi en hel drøss med uniformert skoleungdom. Et par av dem ropte gringoetter oss. Billettene til neste by kom på omtrent 10000 peso, altså omtrent 50 kroner på hver. Mens vi ventet på at bussen skulle gå, sjekket jeg e-posten min, og det viser seg at broderen har lurt mamma til å opprette en gmail-konto, slik at hun kunne sende meg e-post hun også. Yay!

Bussen til Iquique var ganske bra. Litt mer ordentlighet på dette busselskapet (Pullman Carmelita var det vel) enn det forrige (Nueva Continente), selv om de likevel hadde piratkopierte B-filmer som de viste. Deriblant en russisk en (heldigvis med engelsk tale). Det var også mye bra utsikt underveis. Høye fjell, dype daler, og mye brun sand og jord. Utsikten over Iquique når man kommer til byen om natten er helt sinnssyk, siden man kommer fra et fjell som er omtrent 600 meter over en lysende by. Det må vel nesten bare oppleves. Heldigvis tok det ikke lang tid før vi fant ut hvilken gate vi sto på da bussen stoppet, og veien til herberget var kort. Casa del Profesores. Det er to lærere som driver stedet, og i bunn og grunn er det deres eget hus, som de fortsatt bor i, sammen med den gamle moren til en av dem, som de har gjort om til et herberge. Folkene er veldig hyggelige, og selv om de ikke er så fryktelig stø i engelsk, er de bedre på det enn hva vi er på spansk.

4.2 The best way to see Iquique

Torsdag 22. juni: Vi ble plukket opp fra herberget av Sasha, damen hans og Christian rundt klokken halv elleve. Deretter kjørte vi til et utsiktspunkt rett over byen en plass (rundt 700 meter over havet). Etter å ha klint litt solkrem i trynet, og fått på oss litt mer klær, begynte vi å bli klare. Vi fikk en kort briefing om hva som kom til å skje, og som sagt: et par steg bakover, Sasha snudde seg mot meg, og sammen løp vi ut fra klippen, og seilte ut fra fjellet. Vi sirklet som fuglene, og brukte ofte dem for å finne ut hvor det var oppdrift. Vi var heldige, og fikk mer oppdrift enn Torbjørn og Christian, og etter å ha sirklet en del rundt fjellet, hadde vi nok høyde til å ta oss over byen, og lande på stranden. Paragliding er en fantastisk måte å se byen på.

Mens vi ventet på de andre, pakket vi sammen skjermen, og preiket om både det ene og det andre. Sasha er fra tyskland, men bor her borte og driver bl.a. med paragliding. Han sa at han visstnok aldri hadde likt seg i tyskland, og heller ikke hadde så mye til overs for tyskerne generelt. Etter en stund ringte kvinnen hans og fortalte at den chilenske sjåføren deres visstnok hadde noe annet å styre

med, så vi trasket til blokken han bodde i og hentet bilen hans. Torbjørn og co. hadde landet med the dragon", en enorm sanddyne ikke langt unna fjellet vi startet ved. De hadde som sagt ikke vært så heldige med oppdriften, og hadde ikke fått nok høyde til å komme seg over byen. De hadde heller ikke vært så heldige med landingen, og hadde gått boms i bakken", som Gullars ville ha sagt det.

Etter dette gikk vi ut for å få oss litt fôr. Igjen var vi usikre på hva som ble sagt til oss, og godtok det vi fikk. Det var noe pasta-greier, og vi klarte å si at vi ville ha bolognese-saus og ikke pesto-saus. Hurra! Vi tok deretter en lang gåtur langs stranden. Egentlig så vi etter et av de store kjøpesentrene vi hadde hørt rykter om at de har her, men vi kom aldri så langt. Vel 3-4 timer senere var vi tilbake på herberget, og Torbjørn knuste meg i Casino. Kortspill har vel aldri helt vært min styrke, og heller ikke hoderegning.

Til kveldsmat (eller egentlig middag) tok vi en pizza på en sjappe rett borti gaten. Kvartaler i Chile er geniale. Hvert kvartal har hundre nummer. Dermed vet du alltid hvor mange kvartaler det er igjen til plassen du skal til (for eksempel Ramirez 839). Det er også verdt å påpeke at karen som snakker under reklamepausene på Warner Channel her nede har en helt vanvittig kul TV-stemme. Spesielt når han snakker engelsk.

4.3 Diverse kjøperier i Iquique

Fredag 23. juni: Iquique har et enormt kjøpesenter hvor alle ting selges uten moms. Tax-free galore! Som andre tax-free-sjapper har også dette senteret enorme mengder med boss man egentlig ikke trenger. Sprit, leker, parfyme og godterier er selvfølgelig på plass. Det det er mest av er forøvrig snuskete elektrosjapper som selger diverse kvasiprodukter, og et par det er hold i. Mesteparten er ting vi hverken har lyst på eller plass til å ta med hjem. Etter å ha sost rundt der i en stund fikk Torbjørn tilfredsstilt McD-dyret sitt med en burger. Mens vi satt der og spiste fant vi også en sjappe vi bestemte oss for å legge litt penger i. Ikke lenge etter gikk vi ut fra en skatesjappe, jeg med to gensre og en genser/jakke, og Torbjørn med to par nye sko og en ny genser (om ikke minnet svikter meg).

Senere på dagen stakk vi innom en butikk og kjøpte noe brød, pålegg, såpe til dusjen, grønn tannkrem, og uheldigvis noe vann med kullsyre. Sistnevnte har bare blitt brukt til å pusse tenner i, samt skylle tannkosten. Alt kostet selvfølgelig godt under hva man betaler i Norge. Ah ... de norske prisene, hvem er det vel som savner dem? Senere på dagen ble det mulig å såpe seg skikkelig inn, og bli renere enn på lenge. Til kvelds (eller middag som det egentlig var) spiste vi noe kylling-greier, som vi inntok sammen med hver vår Heineken. Ved Plaza Pratt var det en gjeng med folk som holdt noe konsert-aktige greier. Det er jo tross alt Sankt Hans i kveld. Det var for det meste coverlåter. Amerikanske rock-sanger med dårlig/skrantende vokal.

4.4 Lørdag 24. juni

Tre uker! Hurra! I dag sov jeg lenge. Til noe over ti hvertfall. Da vi kom oss ut sjekket vi priser på å sende ting hjem med DHL. Vi begynner å få en del ting i sekken. Det var forskrekkelig dyrt, så det ble droppet hardt. Tipper posten er veien å gå. Vi kjøpte også bussbillett til neste stoppested: San Pedro de Atacama. Billett via Calama kostet omtrent 120 kroner per pers. Ikke så ille det, spesielt siden vi reiser om natten og slipper å betale for et herberge.

Vi tok en ny tur til det tidligere nevnte kjøpesenteret (ZoFri), og der møtte vi folkene vi bor hos, og jeg tafset litt på den nye MacBooken. Jeg liker tastaturet på iBooken min bedre. Folkene som eide sjappen med maskinen i var ufattelig kule, og hadde full forståelse for at jeg venter med å kjøpe en til jeg har fått solgt G4-en min og heller kjøper på Apples studentsjappe. De ble også interessert i hvor vi er fra, om Norge er med i VM, og en hel haug med ting om Norge og skandinavia. De var spesielt interesserte i å finne ut mer om midnattssolen og alt det der. Alt i alt en veldig hyggelig samtale. orbjørn fikk tilfredsstilt McD-dyret sitt videre. Denne gangen med en større burger. Kort etter snublet vi over en sjappe som solgte Bergen Braü (OK, vi snublet egentlig over dagen før). Vi slo til. Ca. 35 kroner for et brett med øl er ikke ille. Spesielt ikke når det er Bergen Braü!

Vel hjemme fant vi ut hva husvertene hadde kjøpt seg. En LCD-skjerm og et lite kamera. Med dette skulle de kunne se hvem som sto utenfor døren uten å måtte åpne opp. De hadde problemer med å få tingene til å virke, spesielt siden manualen bare var på engelsk. Vi hjelper jo gjerne til, og etter litt klussing fant vi ut hva som var greien. Det var en rekke med småting, som at skjermen måtte på AV, og ikke på de vanlige kanalene, og at mottakeren til kameraet måtte tune inn på frekvensen, samt at batteriet kamaeraet var koblet til hadde feil antall volt. Hurra! Som takk fikk vi sette noe øl i kjøleskapet (som om vi ikke hadde fått lov til det uansett).

Vi stakk på et nytt kjøpesenter, hvor jeg kjøpte noen CD-er og en superkul, men hemmelig greie (man må jo skape overraskelser, ikke ødelegge dem). Det ble bare en kort tur, og mens Torbjørn tok noen minutter på øyet, måtte jeg forklare en kar husvertene hadde huket fatt i hvordan tingene hang sammen. Hva han karen egentlig skulle er jeg ikke sikker på, men han skulle hvertfall hjelpe dem med noe. Mens jeg sto der og forklarte om tingene, begynte husverten (karen) plutselig å le. Så pekte han på t-skjorten, og deretter begynte først karen de hadde huket, så damen også å le. På t-skjorten min sto det ”I MASTURBATE I”. Jeg hadde så klart glemt at det var den t-skjorten jeg hadde på.

Vi vurderte å gå på kino ved Mall las Americas, men da vi kom frem fant vi ut at vi var akkurat for sen til en forestilling, samt at det ikke var noe spennende som gikk. Jeg endte i stedet opp med å kjøpe meg en ny bukse og et skateboard (som jeg antakelig ikke har noe særlig tid til å bruke, men som Torbjørn sa: Psh! Det er billig!”). På vei hjem igjen ble vi vitner til enda et spennende fenomen. Jeg vil kalle det bryllupstuting”. Fremst kjørte en bil med

masse greier på, som tydeligvis inneholdt et brudepar, og alle bilene som kom etter (og var ibrudefølget) drev og tutet. Masse små, korte tut. Samtlige kjørte med nødblinken på. Interessant. Før vi tok kveld spiste vi en ny pizza. Denne gangen klarte de å lage feil pizza, og da vi påpekte at den var feil, og at den vi bestilte f.eks. hadde pepperoni, slengte de noe pepperoni på. Velvel. Vi inntok også en boks med Bergen Braü hver.

4.5 Siste dagen i Iquique

Søndag 25. juni: Jeg våknet og tok en kjølig dusj. Ser ut som jeg har mye uflaks med dusjene her nede. Får sjelden skikkelig varme på dem. Etter alle tingene vi har handlet er sekken nå blitt rimelig full, og mindre grei å ha med å gjøre. Spesielt når man tenker på at flyselskaper opererer med ting som overvekt og slikt. Dette skulle vise seg å bli en lite hendelsesrik dag ... det er ikke mye å ta seg til i en by hvor det meste stenger på søndagene. Vi trasket derfor tilbake til ZoFri-greien, siden de hadde åpent grunnet et ti-års jubileum. Det var ikke akkurat så mye å ta seg til der heller, men det fikk hvertfall tiden til å gå.

Etter en stund stakk vi tilbake til herberget. Selv om vi teknisk sett hadde sjekket ut, hadde ikke eierne noen problemer med at vi drepte mer tid der mens vi ventet på at bussen vår skulle gå. Vi satt og slappet av, jeg oppdaterte dagboken min relativt kraftig, og når det nærmet seg kveld og vi ble sultne fikk vi husvertene til å bestille pizza til oss (det er tross alt lettere for dem enn for oss). Pizzaen var genialt god, og etter å ha fortært den, tapte jeg i kort mot Torbjørn igjen. Det begynner å bli ganske vanlig å tape i kort ...

Omsider ble klokken ca. tid for å gå til bussterminalen, rundt ti på kvelden eller noe. TurBus (som er selskapet vi reiser med) har faktisk en egen bussterminal, og benytter seg ikke av den resten av selskapene benytter seg av, og dermed var det vel første gang vi slapp å betale departure taxtil selskapet som eier terminalen. Mens vi ventet på at de skulle gjøre bussen klar kom noen engelsktalende karer over til oss. De var relativt pent kledd, hadde kort hår og navneskilt. Etter en kort innledende samtale, hvor de sa det var godt å møte noen som snakket engelsk, lurte de på hvor vi var fra (som så mange), og lurte deretter på om vi hadde mange som dem hjemme hos oss. "Mange som dem?Så sa de at de var fra The Church of Jesus Christ". En eller annen rar kristen subgruppe tenkte jeg, og lurte egentlig ikke så mye på hvilken. The Church of Jesus Christ"... Pah! Man skulle tro at det gjelder alle kristne, men de var visst mormonere. De var der for å ta imot "misjonærer", og skulle gi dem en slags briefing før de sendte dem videre med buss til andre plasser i Chile. Jeg lot være å si hva jeg synes om misjonærer, og hoppet på bussen kort etter. En buss som hadde den beste standarden jeg hadde sett til nå (selv om jeg senere snubler over noe enda bedre).

Kort etter jeg hadde sovnet, og det er så klart den verste tiden å bli vekket på, ble jeg vekket for en bagasjesjekk. All bagasjen ble tatt ut av bussen og lagt på

en enorm benk. Torbjørn fikk den vanlige behandlingen av tollerne, de sjekket bagasjen hans nøyere enn de andre. Min åpnet de knapt, mens de var gjennom bl.a. toalettmappen hans. Etter et relativt kort stopp kunne jeg legge meg til å sove igjen, og ble ikke vekket før vi entret Calama. Der måtte vi vente på en ny buss, og selv om vi sto inne i terminalbygningen var det relativte kaldt. Det var også en del løse hunder som løp rundt der, og som noen var teit nok til å slippe inn, og noen andre var enda teitere og faktisk matet. Som om de kommer til å stikke om de får mat liksom ... På den neste bussen spilte de en slags megahits-CD, hvor alle sporene er et halvt minutt lange eller noe slikt, og glir lett over i neste sang. Dette med kjente hits fra åtti- og nitti-tallet, og så klart coverlåter. Det slår meg at vi har hørt mange halvgode coverlåter her nede. Det må være billigere å kjøpe disse kvasi-CD-ene fremfor den ekte varen. På bussen til San Pedro de Atacama var det mye bra utsikt over ørkenen, men igjen tok vi ikke noe bilder. For det første var vel jeg tom for batteri, og Torbjørn sov, men det er også ganske vanskelig å få noen fornuftige bilder ut av et bussvindu når solen holder på å stå opp.

4.6 San Pedro de Atacama

Søndag 2. juli: OK. Jeg holdt på å skrive denne greien skikkelig, men så forsvant alt sammen for meg, så da tar jeg heller en kort oppsummering:

- Det var kjølig da vi kom, men det er vel ikke så rart i en by som ligger 2000 meter over havet, samt at det var tidlig på dagen, og solen hadde knapt stått opp.
- Det gikk raskt å finne herberget vi hadde bestemt oss for på bussen til byen. Skjønner ikke at folk skal trenge taxi om de ikke skal campe utenfor sentrum ...
- Etter å ha dumpet sekkene våre på det nye herberget kjøpte vi noen enorme sandwicher på en plass som viste Australia - Italia
- Det kom noen australienske jenter som oppførte seg merkelig mens de så på kampen. Supportere altså ... Etter en halvtime mistet kanalen forbindelsen til Europa, men den kom tilbake etter femten minutter eller noe.
- Vi fant ikke busselskapet vi hadde tenkt å bruke ut av byen, så vi endte med å bruke Gemini istedet. Vi bestemte oss også for å forlate byen dagen etter, siden den er liten, relativt kjedelig, og utnytter turistene som kommer der.
- Vi leide sykler og brett for sandboarding for 5000 peso (ca. 50 kroner).
- Etter å ha rotet litt rundt kom vi omsider frem til Valle de Muerte (Dødens dal).

- Sandboarding er kjedelig, eller jeg er mindre god. Det gikk tregt, var vanskelig å svinge, og det er driit-tungt å gå oppover sanddynene for å komme til et bra start-sted.
- Etter å ha sandboardet i en ørken har du ufattelige mengder med sand i og på klærne dine. Dusjen for å få kroppen fri for sand var kald.
- Vi kjøpte brød, ost, skinke og slikt og laget oss kveldsmat på herberget.
- Det er ca. null som skjer i San Pedro på kveldstid.

... senere får jeg skrive om hvordan det gikk med bussturen til Argentina, og hva som har skjedd så langt her, men nå er det på tide å finne seg noe mat.

Bilde 4.2: En liten del av Atacama-ørkenen

Bilde 4.3: Sandboarding

Kapittel 5

Pause

5.1 Liste over ting man har gjort

Søndag 2. juli: Siden jeg ikke har boken med meg (OK, den er sikkert mindre enn ti meter unna, men likevel) og ikke gidder å skrive noe av det just nu likevel, skriver jeg noe annet. Vi har reist i ca. fire uker nå, og på den tiden har dette skjedd (merk at dette er litt forut for det andre, siden jeg hang etter med å legge dagboken på nettet):

- Land besøkt: Peru, Bolivia, Chile, Argentina.
- Bøker lest: Fakta om Finland, L, Frihetens øyeblikk, Haiene, Hertug Hans (og jeg er over halvveis i Gudfaren, som jeg kjøpte for 3 dager siden).
- Land man har blitt tilbudt snusk (narkotika) i: Peru (tre ganger), Bolivia (tror jeg hvertfall) og jeg er rimelig sikker på at drosjesjåføren i Buenos Aires hadde tilbudt oss det om vi hadde sagt ja til spørsmålet om vi likte marijuana.
- Timer brukt i buss: 70 (antall bussturer er 11)
- Timer brukt på fly: 17 (antall flyturer er 4)
- Timer brukt på flyplass: ca. 11
- Antall steder besøkt: 13

Kapittel 6

Argentina

6.1 Salta, Argentina

Tirsdag 27. juni: Da jeg pusset tennene i dag merket jeg at skjegget fortsatt satt der det skulle. At det var borte hadde tydeligvis bare vært en drøm. Jeg drømte også noe greier om å drikke Jägermeister, og Torbjørn avfeide det med at jeg bare savnet Turbogrisefylla", som han så vakkert valgte å kalle det. Vi tok med oss sekkene, dumpet dem hos reiseselskapet, og spiste frokost sammen med en liten gjeng med spurver, og en hund som ikke hadde lært bordskikk. Ikke lenge etter var vi klare for å hoppe på bussen, og etter litt småprat med en tilfeldig dude som håpet vi skulle ta bussen ved siden av, var vi i gang. På vei gjennom Atacama-ørkenen ble man vitne til en del kule ting. Det er en enorm, aktiv vulkan der, som er på rundt 6000 moh. om jeg ikke husker helt feil. Det

er, så klart, en massiv ørken der, med lite grønt, bortsett fra ved de få innsjøene som er der. Det var en bønsj med noe hvite greier rundt noen av innsjøene også, og jeg gjettet meg til at det var salt eller noe slikt. Kort etter fikk vi også se noe så obskurt som snø. Snø i en ørken ... hvem hadde forventet det liksom? Det ble noen heller dårlige bilder (tror jeg). Igjen: å ta bilde gjennom et bussvindu er ikke noe særlig.

Bussen stoppet rett over grensen en plass (grenseovergangen gikk forresten helt smuud) fordi sjåføren skulle ha pause. Der ble vi påspandert lunsj med en kopp te av reiseselskapet (inkludert i prisen så klart). Det tørre ost- og skinkesmørbrødet var hvertfall bedre enn den kalde risen med kalde grønnsaker og kald steik vi fikk tidligere på bussen. I pausen rakk vi også å se siste resten av Frankrike mot Spania, til franskmennene på bussens store glede (og fotballentusiastene flest, briter og slikt). Kanskje spesielt siden de vant. Duden vi hadde snakket med før bussen startet påpekte at to av tre mål var kommet etter offside, men det prellet rett av franskmennene (som forøvrig var jenter). Så ... ny busstur (eller den samme, bare fortsatt). Det begynner å bli mørkt, så det er vanskeligere å få med seg så mye av naturen utenfor, men ett og annet ser vi da. F.eks. en ganske bra solnedgang, som igjen er supervanskelig å ta bilde av i en bevegende buss. Vi la også merke til at på flere steder var fartsgrensen malt i veien (spesielt der den var anbefalt for kommende svinger og slikt tror jeg). Vi så også en del flotte herregårder på veien inn mot diverse byer. Til slutt var bussen fremme i Salta. Vi hadde ikke før fått bagansjen av bussen før det svermet med folk fra diverse herberger som ville lokke oss til deres plass. Torbjørn avfeide de fleste med: "We already have a reservation"og "we are leaving tomorrow". Siste på grunn av at når folkene hører at du har reservert, spør de om du kanskje vil bytte i morgen.

Duden vi hadde snakket med tidligere, Anton fra Nederland, lurte på om vi visste hvor vi skulle, og om han kunne slenge seg på. Det viste seg at det er betydelig lettere å finne veien til en plass når noen i gruppen kan spansk og faktisk kan spørre etter den. Gang på gang mens vi var med han i Salta, beviste han hvor mye lettere ting er når man kan språket. Tipper jeg må hoppe på et kurs en gang. Herberget vi hadde valgt fra boken vår var en OK plass, og vi bestemte oss for å dele et rom for fire, sammen med nederlenderen (etter han hadde spurt om vi snorket eller ikke). Vi avsluttet kvelden med en buffet på en nærliggende restaurant (som heldigvis var åpen, klokken ett om natten) til 15 peso per stykk. I norske kroner: rundt 30. Supersmuud.

Onsdag 28. juni: Dusjen her er en plass mellom lunken og varm. Endelig! Etter å ha gjort oss rene og pene, stakk vi til Plaza 9de Julio for å finne oss noe å spise. Vi spiste en enkel, ikke altfor dyr frokost, på en fancy plass. Utenfor, rundt plazaen vokser det faktisk trær med appelsiner. Appelsinene henger på trærne, og ingen driver og plukker dem ned. Fascinerende. Etter frokosten splittet vi fra Anton, som bestemte seg for å prøve herbergets gratis internett-tilgang, mens vi gikk til postkontoret. Beklagelig nok hadde de ikke postkort der, så vi stakk tilbake til plazaen, kjøpte noen der, og bestemte oss for å gå til herberget igjen,

siden posten snart tok siesta. Torbjørn sjekket noe e-post etter at Anton var ferdig med maskinen, og jeg brukte tiden til å skrive kortene mine. På vei ut spør Anton om vi skal være med på barbequeuen på herberget, senere på kvelden. 18 peso for deilig, grillet kjøtt. Damen som informerer han om dette stusser litt, og spør om jeg og Torbjørn er Antons barn. Siden han viser seg å være 36 år, er han vel litt ung til det.

Igjen splittes våre veier. Anton flyger etter noe mat (om jeg ikke husker feil), mens vi stikker til bussterminalen og kjøper noen superfancy billetter til Buenos Aires. Første klasse på en buss. Masse måltider, store, flotte seter som man kan legge helt ned, champagne eller whiskey inkludert i prisen ... kan det bli bedre? Siden bussturen er estimert til vel 20 timer, tillater vi oss å betale litt ekstra for en litt mer behagelig tur. Det skal vise seg at vi ikke angrer på det. For første gang gleder Torbjørn seg til en busstur han vet blir lang. For denne herligheten måtte vi ut med 180 peso hver. På vei tilbake til herberget stopper vi innom et supermarked og kjøper en enorm kylling, noe brød, cola og litt diverse greier. Tilbake på herberget bruker vi kjøkkenet vi har tilgjengelig og fortærer kyllingen. Vel, jeg klarer riktignok ikke hele min del. Torbjørn skriver ferdig kortene sine, og på vei ut merker vi at det er noen problemer med nøkkelen vi har. Virker som om hvis Anton låser, kan ikke vi låse opp, og motsatt. Hvor sært nå enn det høres ut ... Vi stikker til posten igjen, og poster kortene. Fjorten kort, én peso per kort, fire peso per kort i porto. Kos. På vei tilbake kjøper jeg en ny bok, siden jeg snart er ferdig med den jeg holder på med. Neste ut blir The Godfather".

Grill-tingen er flott. Godt kjøtt, god salat, og gode poteter. Det er også en håndfull med andre reisende der, deriblant to sveitsere, to briter og en liten gjeng med nederlendere. Vi konsumerer noe av det lokale ølet (Quilmes), og diskuterer diverse erfaringer og slikt med sveitserne og britene. Alt i alt en hyggelig aften.

Torsdag 28. juni: Etter å ha sjekket ut spiser vi frokost ved plazaen. Igjen sammen med Anton. Utenfor står det en kar på gaten som ser ut som at han jobber med å åpne dørene på taxier som stopper ved plazaen. Virker som en meningsfylt og spennende jobb. Som Jonas har kommentert i reisedagboken sin, merker man også her at i flere av landene er det mange som har jobber som virker mer eller mindre meningsløse, men som antakeligvis bare hjelper med å holde nede arbeidsledigheten. Folk som putter ting i poser på butikker, turist- og trafikkpolitiet i Cuzco som ikke ser ut til å ha allverden å gjøre, i stedet for et par ekstra bosspann: ekstra folk til å feie gatene. På vei gjennom gatene, etter frokosten, snubler vi over en triksekonkurranse. Ingen av oss deltar naturligvis. Antall spark jeg kan ha på en ball før den treffer bakken kan antakeligvis telles på én hånd. Vi tar farvel med Anton, som skal til Mendoza litt senere på dagen, og trasker for å drepe litt tid med internettsurfing (i mitt tilfelle, leking med kartet på planet snuskete). På vei over går vi forbi en rekke med skolejenter. En av dem sier "hello"i forbifarten, og etter at jeg svarer med "hellotilbake, hører man fnising bak oss. Skolejenter altså ... Husker ikke om jeg skrev det, men

det var vel flere tilfeller med fnisende jenter som ropte gringoetter oss i Chile, etterfulgt av fraser som "I love you". Tøysejenter ...

Jeg vet ikke helt hva man kan si om bussen som ikke allerede har blitt sagt. Den er helt sinnssyk. Det er bare plass til tre seter i bredden, i stedet for de vanlige fire. Beklagelig nok driver de og viser VCDer her også, i stedet for skikkelige DVDer, men det får vel være. Av filmer som ble vist var det: Racing Stripes en film som var dubbet til spansk om en zebra som blir brukt som racing-hest. The Matador som blir avbrutt midt inni, antakeligvis fordi det var for mye pulig for de små ungene på bussen (de viste den på nytt senere). Samt "Aeon Flux mye fancy spesialeffekter og en grei nok historie. Jeg gjorde meg ferdig med Bjørneboe-boken jeg leste og hoppet over på Gudfaren. Tipper jeg må se filmene igjen en gang når jeg kommer hjem igjen. Jeg vil også si at kaffe med sukker i er feil. Vi fikk valget mellom kaffe og te, et valg som aldri er vanskelig, men til vår forskrekkelse hadde damen allerede helt sukker i kaffen. Frekt!

På bussen kom vi også i snakk med en argentiner som het Gabriel som driver med utvekslingsstudenter. Hyggelig kar, og vi snakket om diverse greier i lengre tid. Hovedsaklig om folk fra forskjellige land, språk og den slags. Og vi drakk champagne. Jeg er ikke noe stor fan av det til vanlig, men når det kommer med på billetten, så hvorfor ikke?

Vi ble vekket litt for tidlig, rundt syv eller så, men det var vel OK, siden vi kom til Buenos Aires litt tidligere enn antatt. Selv om jeg var trøtt våknet jeg fort da jeg fikk en kopp kaffe (igjen med sukker). Ikke fordi det er koffein i kaffe eller noe slikt, neida. Fordi det er veldig vanskelig å holde en full kaffekopp når bussen humper og rister som den gjorde etter at jeg fikk koppen. Umulig å drikke noe av toppen uten å søle, og umulig å sette den fra seg uten å søle. Man skulle nesten tro det var med vilje ...

Fredag 30. juni:

- Taxi til herberget. Metro er ingen god plan så tidlig på dagen med så mye bagasje. Gabriel hinter om at turen bør koste ca. 15 peso.
- Dorsjesjåføren prøver å holde en samtale med oss. Han spør om damene i Norge, og gjør en håndbevegelse som jeg tolker som "har de store pupper". Jeg svarer ja, og han sier "Me gusta!".
- Han spør om vi røyker marijuana eller bruker kokain, jeg ler og sier at vi drikker koka-te i ny og ne. Han dropper emnet.
- Vi blir medlemmer i Hostelling International for å spare litt penger.
- Rommet vårt er ikke klart, så vi stikker til sentrum etter å ha etterlatt bagasjen i oppbevaringsrommet deres.
- Minibank gir meg mer argentinske pesos. En tigger får to av dem.
- Gågaten Florida har masse butikker. Mesteparten er teite.

- Jeg tømmer ryggen på et kjøpesenter der, og til min store overraskelse er det ingen bøtte for papiret. Hurra!
- Det er masse supportere på gaten, og en gjeng som selger supporter-ting. Fotballkamp er nær. Argentina - Tyskland. En buss har flagget over grillen.
- Etter de vanlige omgangene får vi nøkkelen til rommet, som er et seksmannsrom bare for oss (tom for dobbeltrom visst). Torbjørn tar en lur, jeg leser bok, og Argentina taper på straffekonkurranse.
- Vi stikker til et spisested i San Telmo (bydelen vi bor i) som har mye kjøtt på menyen. Vi spiser store mengder.
- Siden rommet vårt er rett ved en resepsjon som spiller alt for høy musikk på kveldene/nettene, bråker det en del når vi skal legge oss.

Lørdag 1. juli:

- Jeg sover lenge, og for første gang på veldig lenge, tar jeg en god, deilig, varm dusj.
- En dame foreslår at vi bytter til et dobbeltrom i andre etasje. Vi er ikke vanskelig, og de har plutselig et ledig seksmannsrom igjen (pluss at vi håper det er roligere i andre etasje).
- Vi tar metroen til sentrum. Fantastisk fremkomstmiddel, spesielt når det koster hva kollektivtransport burde koste 0.70 peso per tur.
- Vi kjøper billetter med fergen til Montevideo på mandag.
- Vi tusler gjennom diverse plazaer/parker med flotte statuer (hvor det av og til er slitsomme unger som står i veien for et bra bilde), flotte trær, folk som leker med sykler (og kjører opp og ned en trapp som om det er det mest spennende i hele verden), samt masse annet flott.
- Torbjørn er på jakt etter en bukse, så vi stikker til en handlegate. Det slår oss at mesteparten av butikkene som selger klær er for kvinner. De for menn selger hovedsaklig dresser og slikt.
- Vi finner en butikk hvor karen i den er eieren og designeren av alle klærne i butikken. Torbjørn slår til og kjøper tre bukser. Her var det brukbare ting. Begge kjøper en ny caps, spesielt siden den jeg har er ganske sliten etterhvert.
- Vi snubler over en plass som virker som et kjøpesenter. Det er masse butikker som selger skateklær der, masse tatoveringsbuler, og masse sjapper som selger goterklær. Det er litt for mange svartkledde ungdommer som prøver å se triste ut der.

- Vi er nå utenfor kartet. Det gjør ikke noe. Vi finner en metrostasjon og tar metroen hjem.

- Etter å ha dumpet klærne, stikker vi på en italiensk restaurant rett borti gaten. Vi kjøper en pizza med ost, skinke, og oliven som lett ruller av pizzaen. Den bader i ost, og smakssansene mine får en osteorgasme. Dessverre får magen nok alt for fort, og vi må etterlate et stykke hver.

- Før vi legger oss benytter vi oss av gratis internett. Vi kommer i snakk med en jente fra Santiago, Chile, som tar noen fag på en skole i Buenos Aires. Merkelig nok teller det ikke for studieløpet hennes i Santiago, så hun mister et semester på å reise og ta fag her. Sært.

- Det er masse støyende musikk fra lobbyen. Høyere enn i går. Ringeklokken går i ett utover natten, og klokken syv ringer den i fem-ti minutter før den blir svart. Da kommer det noen folk som enda ikke er edru, og de ser ut til å bestemme seg for å holde en diskusjon utenfor rommet vårt. Kjekt.

Søndag 2. juli:

- Jeg sover lenge.

- Metro til sentrum.

- Hviledager er teite. Litt mindre teite i Buenos Aires enn i Iquiquie, men dog.

- Vi slapper av i diverse parker. I en av dem går det noen jenter og tar bilder av trærne. Vi tipper at de driver med noe skolegreier.

- Metro tilbake til herberget.

- På kvelden drikker vi en øl hver.

- Vi drikker to til.

- ... så to til ... dere skjønner ...

- Vi kommer i snakk med en danske. Flott å kunne gjøre seg forstått mens man snakker norsk.

- Tipper vi glemte at ølflaskene er 0.65 liter i stedet for 0.33.

- Begge blir dårlige. Vi kommer også på at vi ikke har spist mye i dag. Dårlig kombinasjon.

6.2 Reisen til Uruguay

Mandag 3. juli:

- Oops ... vi mistet båten. Torbjørn vekket meg halv ni, båten gikk åtte.
- Vi er relativt fyllesyke begge to. Teit.
- Vi sjekker ut, og tar metroen med sekkene våre. Det er trangt på denne tiden av døgnet.
- Vi bruker noen timer ved havnen mens vi venter på båten. Spiser noe mat, ellers lite.
- Tollsaker og slikt går bra. Entry- og exit-kortet for Uruguay er ferdigutfylt av båtselskapet!
- På båten viser de fotballkamp. Italia slår Ukraina 3-0.
- Vi kommer i land i Montevideo. Drosjen tar betalt i USD, siden vi ikke har Uruguays peso.
- Etter å ha fått hotell, som vi ikke aner hva koster for natten, stikker vi ut en tur.
- Minibanken vil ikke leke med kortet mitt. Noen kids spør etter penger på spansk. No entiendosier jeg. "Moneysier de. Jeg har ingenting uansett.
- Hotellrommet vårt er lydt. Gaten er omtrent inne i rommet. Puten min er alt for stor.

Kapittel 7

Uruguay

7.1 Montevideo

3. - 6. Juli: Montevideo er Uruguays hovedstad, men det er vel ikke noe heksekunst å finne ut av selv. Vi hadde litt uflaks med været den første dagen, og det var regn på starten, resten av dagen var det overskyet, en smule tåke, og fuktig og slikt. Kanskje første gangen på hele turen. Dagen etter ble det bedre vær, og da var byen mye hyggeligere. Jeg vet ikke helt om det er så mye å si om byen

... jeg likte den ikke spesielt godt, hotellet vi bodde på var brukbart, om enn veldig kjedelig, og vi fant ikke så mye spennende å se på i byen. Hadde jeg hatt notatene mine (som ligger hele veien inn på rommet herfra) kunne jeg sikkert ha utbrodert litt mer. Vi var i det minste nede i mausoleumet til Uruguays største helt. Husker ikke hva han heter i farten, men plassen var ganske fancy. I midten av det store, svarte rommet, sto det en opplyst urne, som antakeligvis inneholdt asken til karen. På veggene sto det med stor skrift datoene til viktige hendelser i livet hans. Det var ikke helt det samme som å se Lenin akkurat, men det var smuud nok. Spesielt med tanke på at det antakeligvis var det mest spennende vi så i byen.

Vi brukte også en ganske lang gåtur for å finne busstasjonen, og en like lang gåtur tilbake. Det ble fort klart at denne gåturen ikke ville bli gjentatt med sekk på ryggen, så da vi forlot byen tok vi drosje opp. Drosjen var ikke så dyr, og for en gangs skyld hadde han taksameter ... som han faktisk brukte. Valutaen her nede virker relativt tullete for oss siden det er så høye valører (ikke fullt så tullete som i Chile riktignok). Om jeg ikke husker feil må man dele på fire for å få norske kroner. Mye sedler, og de var teit nok større i areal enn de vi har hatt i tidligere land.

7.2 Colonia de Sacramento

6. til 8. juli: Lonely Planet sier noe slikt som no place can be this cute". Colonia de Sacramento er på UNESCOs liste over verneverdige kulturområder. En del av den gamle havnen er tatt vare på, og skiller seg fra resten av byen (og byer generelt her nede) ved at gatene ikke er lagt ut som det vanlige sjakkbrettetsom det sto i boken, eller rutenett som jeg heller ville si. Byen ble grunnlagt av en skitten gjeng portugisere, som brukte den for å smugle gods inn i Buenos Aires på et tidspunkt det var høye skatter for å importere ting direkte fra Europa. En god, gammel smuglerby med andre ord. Det er masse flotte gamle bygninger her, og fin utsikt over Rio de la Plata (som fortsatt boggler med hodet mitt, siden jeg liker å tro at det er atlanterhavet, og ikke slutten av en elv). Det er ikke fryktelig mye som skjer her (selv om man sikkert kan finne på noe om man kjeder seg), og siden Torbjørn hadde lest noe greier om høye temperaturer lengre nord bestemte vi oss fort for å reise videre. Det var forøvrig en hyggelig plass å bo et par dager, vi fikk vasket klærne våre, og snakket blant annet med en kanadisk lærer som hadde det med å reise i Sør-Amerika.

7.3 Reisen til Iguazu Falls

8. juli: Da vi skulle videre hadde vi bestemt oss for å ta oss oppover til Iguazu Falls, og å reise gjennom Uruguay, så bussen gikk til byen Salto (05:50!), som er kjent for noen varme kilder som ligger rundtomkring. Bussturen dit tok åtte

Bilde 7.1: Colonia de Sacramento

Bilde 7.2: Colonia de Sacramento

timer eller så, og da vi kom frem kjøpte vi en billett til Concordia i Argentina. Det er bare rett over en elv, så bussturen tok en time, inkludert stopp ved grensen for å ordne med stempel i pass og slikt. Vi hadde dog en del ventetid i Salto. Vel fremme i Concordia stakk vi innom busselskapene som damen i skranken i Salto hadde sagt kjørte til Puerto Iguazú. Det ene hadde en buss som gikk noe over tolv, og var fremme i elleve-tiden. Igjen måtte vi vente, men ikke mer enn halvannen time. Bussen stoppet ikke på bussterminalen, for å slippe å kjøre innom alle byene, så busselskapet ordnet med en drosje til utkanten av byen. Drosjesjåføren var grei nok til å vente med oss til bussen kom, og så til at vi kom oss trygt på (han hadde vel betalt for det, men likevel). Alt i alt tok turen fra Colonia til Puerto Iguazú vel 30 timer.

Kapittel 8

Argentina (igjen)

8.1 Puerto Iguazú

9. til 11. juli: Puerto Iguazú er tydelig preget av at det kommer mye turister hit for å se fossen. Ikke bare utlendinger, men det er mange argentinere som reiser med direktebuss fra Buenos Aires for å se fossene her, samt nasjonalparken. Igjen er det et område som dukker opp på listen til UNESCO, og nasjonalparken har blitt bygget med masse folk som passet på at alt går bra for seg uten å skade naturen nevneverdig. Byen i seg selv har masse utesteder og slike ting man trenger når det kommer turister. Det er et tax-free kjøpesenter ved utkanten av byen også, men dit dro vi ikke. Det er også en tjukk forsamling med internettsjapper i midten av sentrum.

Herberget vi bodde på var koselig og bra, om enn en smule dyrere enn hva vi har betalt tidligere. Torbjørn bemerket fort at vi hadde et helikopter i taket (en vifte, ja, men den bråkte noe verre). Etter de mange bussturene sovnet Torbjørn tvert, så det ble ikke så mye action den første dagen. Jeg ble imidlertid venn med katten som bodde der, og den ble gode venner med meg. Dagen etter var jeg også venn med hunden.

Dag to busset vi ut til fossen. Bussen ut var ikke så dyr, inngangen var vel OK priset. Vi merket oss at det var litt lite vann i elven, så jeg antar fossene er mye mer imponerende i regntiden eller så. Imponerende var det uansett. Det vil si ... det var en del småfosser som slet veldig med at det ikke var så mye vann, og ble relativt kjedelige affærer, men hovedgreien: Garganta de Diablo (eller noe slikt) var fortsatt et bra syn. På den argentinske siden er det også mange stier som går gjennom skogen, slik at man får se en god del natur også. Det skulle også være en båt som skulle gå til Isla San Martin, men den var ikke i bruk på denne dagen. Teit. Det var en del dyr som hadde blitt litt for tamme som drev og snek mat rundt spisestedene. Dro ting ut av bosspann og slikt. På en måte kan man vel si at dyrene forurenser parken mer enn mennesker, dersom de drar

greier ut av bosset og inn i skogen. Vi har en god del bilder fra parken, og bilder teller som man vet hvertfall like mye som tusen ord.

Bilde 8.1: Iguazu-fossene sett fra den argentinske nasjonalparken.

Bilde 8.2: Nesebjørn i nasjonalparken ... litt for vant til folk.

Kapittel 9

Brasil

9.1 Foz do Iguaçu

11. til 12. juli: Etter tre netter i Puerto Iguazú, tok vi bussen over til den brasilianske siden. Buss over kostet to peso per pers (4 kroner), men siden vi mistet billettene våre, og bussen ikke venter ved grensen, kunne ikke vi bruke de til å slippe å betale fra grensen til Foz. Dermed måtte vi ut med fire peso til. Jaja. På grensen fikk jeg til og med brukt skateboardet mitt litt mens jeg

ventet på den neste bussen.

I Brazil har de fleste byer to bussterminaler. En for lokalbusser, og en for busser som går mellom byer. Vi kom til den første av en eller annen merkelig grunn. Vi manøvrerte oss til hotellet vi hadde sett oss ut, og ble så klart forsøkt shanghaiet til et par andre på veien over. På hotellet kunne de fortelle at de bare hadde rom til oss for én natt, så vi fikk opp farten.

Etter å ha dumpet sakene, tok vi bussen ut til den brasilianske siden av fossen. Denne siden er lagt opp mer som en fornøyelsespark, og det er en rekke aktiviteter man kan ta seg tid og penger til. Rappelering, fjellklatring, padling i kano, rafting ... you name it. Mye greier. Så klart en del suvenirsjapper også. De fossene man ser fra denne siden av parken ser mer imponerende ut herfra. Det gjelder også Diablo-saken. Meita bra. Så til og med ut som om det var mer vann i elven, men det ville være merkelig siden vi var der bare en dag senere. Igjen tok vi en del bilder.

Da vi kom tilbake til byen kjøpte vi bussbilletter til Rio de Janeiro. Ikke så fryktelig billig, men så tar bussturen omtrent 24 timer også. Mer om den senere (selv om det ikke blir så mye).

9.2 Buss til Rio

12. juli: Mange timer busstur (ca. 24) er ganske kjedelig. På veien leste jeg nok en gang gjennom Doppler, av Erlend Loe. Siden den er ganske kort av seg, morsom og lettlest, pløyde jeg den på ikke så mange timer, og hadde alt for mange igjen. Disse ble brukt på å forsøke å sove (jeg er fryktelig dårlig på å sove på buss, selv etter alle disse timene vi har brukt på nettopp dette fremkomstmiddelet), spise noe kjeks og diverse mat på stoppesteder, og holde mer eller mindre (helst mindre) intelligente samtaler med Torbjørn. Bussturen, lang som den var, kom merkelig nok ikke med matservering, som alle de andre lengre bussturene vi har tatt på reisen vår. I stedet stoppet den på diverse self-servingplasser. Man får en lapp, eller et kort, i det man går inn, så forsyner man seg av mat og drikke, og kjeks og leker (dersom ikke Gris er nok for oss, og det er han). Når man så forsyner seg av disse tingene, blir det merket av på lappen (eller de bipper kortet ditt) hva du har kjøpt, og når du går ut summerer de lappen din (eller bipper kortet på nytt) og forteller deg hvor mye du må betale. Tipper det er et skittent triks for å få deg til å kjøpe mer greier enn du hadde tenkt til.

Før vi entret Rio var vi gjennom en bagasjesjekk. Vi måtte ut av bussen, siden vi har låst sekkene våre inni noen store bagger med hengelås. Etter at karen åpnet sekken, konstaterte at den var meget full, og pakket relativt grundig, fant han vel ut at det ville være for mye stress å pakke den igjen etter å ha tømt den, så han nøyet seg med litt poking på tingene mine, og sa OK. Dette var forøvrig etter at han først hadde prøvd å snakke til meg på portugisisk, så spurt om jeg kunne spansk.

Bilde 9.1: Iguazu-fossene sett fra den brasilianske nasjonalparken.

9.3 Rio de Janeiro

13. til 18. juli: Rio de Janeiro har fått navnet sitt etter den noe desorienterte portugiseren som fant stedet. Han trodde at den massive bukten var plassen hvor nok en elv hadde utløpet sitt i Atlanterhavet, og døpte plassen Januarelven. Haha, gjett om han tok feil! Byens to største turistattraksjoner, som vi så klart besøkte, er Cristo Redentor (du vet, den enorme jesus-statuen, tegnet av en franskmann, og oppført av brasilianerne, ca. 790 meter over havet, på et fjell som gjør at den kan ses fra mesteparten av byen) og Pão de Açucar (Sukkerloffen, et fjell som har en form som minner om et portugisisk brød, med taubane opp, og også her en flott utsikt). Utenom dette er vel byen kanskje kjent for å ha en rekke med store favelaer (slumbyer, som gjerne har noen hundre tusen mennesker i hver, kontrollert av narkolangere og guidebøker råder generelt folk fra å traske rundt inni her, mer om dette senere), og for fotballfrelste, har byen fire store fotball-lag, med tilhørende ville supportere.

Vi bodde i Copacabana, en relativt turistvennlig bydel (som i at det er forholdsvis mye politi i gatene, og mindre kriminalitet). Her tilbragte vi dagene på herberget (Che Lagarto, Copacabana), hvor vi delte rom med seks andre. I løpet av oppholdet, hvertfall en jente fra California, et par fra New Zealand, tre britiske jenter, to jenter jeg ikke aner hvor var fra, og en svenske som hadde studert norsk i Ålesund. Svensken hadde vært noen dager i São Paulo, siden han hadde lite penger igjen, og ble tilbudt gratis plass å bo der, og nå hadde han akkurat nok til transport til flyplassen, samt et par flasker øl. Vi minnet han på at det er 36 amerikanske penger i departure taxfra Brasil, og dermed måtte han låne noen dollars av oss. Vi har det vi tror er adressen hans, så om han ikke betaler tilbake reiser vi til Sverige og banker den som bor der (eller ikke).

Ellers besøkte vi de nevnte severdighetene. Om Cristo Redentor kan man nevne at den venstre armen hans peker mot nord, den høyre (naturligvis) mot sør, og som guiden vår sa: rompen hans er vendt mot fattigdommen i den vestlige delen av Rio. En av folkene vi var med spurte hvorfor de (brasilianerne) puttet han på toppen av dette fjellet, og guiden bekreftet de vi andre vet: slik at han skal holde et våkent øye over byen og passe på den (eller noe slikt). Det er som man kanskje kjenner til ganske vanlig å ha et religiøst symbol på en topp som ser over byen"i hele Sør-Amerika. Pão de Açucar hadde også en flott utsikt, men ikke så flott som fra Cristo. Her var vi imidlertid heldige nok til å se solnedgangen over byen. Flotte saker. Jeg glemte nesten å si det, men guiden vår sa noe om den brasilianske marinen da vi var på Cristo. Det er en strand ved Sukkerloffen, som er en av de flotteste strendene i byen, men den er bak en marinebase, og dermed bare tilgjengelig for folk i marinen. Marinen hadde, som få vet, vært med i den første verdenskrig, hvor de sendte en flåte for å hjelpe europeerne. Nesten halvveis over atlanteren fant de ut at de ikke hadde nok drivstoff til hele turen, og måtte snu. På andre forsøk ankret de opp ved Marokko eller noe slikt, hvor 19% av bemanningen pådro seg diverse kjønnssykdommer og måtte sendes

hjem igjen. Til slutt holdt de et fantastisk sjøslag, hvor de drepte syv (7) hvaler, før krigen endte. Så konkluderte guiden: Å være i den brasilianske marinen, the pride of the people, er en god ting; man får bo på det beste, fineste stedet i byen, man har den beste stranden, gode treningsmuligheter, og man trenger ikke å gjøre stort annet enn å drepe en hval eller syv.

Bilde 9.2: "Sukkerloffen"

Vi hadde også et par turer ned til stranden for å slappe av og nyte litt sol, og jeg for min del unngikk så vidt å bli solbrent (der har jeg for å utsette å gnikke meg inn med solkrem). På søndagen stengte de av veien som var nærmest stranden, så da tok vi oss en lang gåtur til stranden i Ipanema (en bydel lengre sør-øst), og senere på kvelden fikk jeg rullet litt rundt med skateboardet mitt.

Før vi forlot plassen rakk vi å bli med på en favela-tur. Vi reiste sammen med noen engelsktalende folk (engelsk som morsmål) og guiden som var fra Rio. Det er mye interessant å si om favelaen, og det spørs vel om jeg får med meg alt her. Hovedtingen er hvertfall at det er langt fra så mye kriminalitet og drap som skjer der inne som aviser og guidebøker vil ha oss til å tro (bortsett fra salg av narkotika da). Folkene som blir drept her blir som regel drept for en grunn", og da fordi de på en eller annen måte ødelegger for virksomheten til sjefen for narkotikavirksomheten. Det er også så og si ingen kriminalitet folkene seg imellom, og mot turister. Dersom det skulle bli bråk her inne kommer politiet, og det er bad for buisness. Spesielt siden politiet ikke nøyer seg med å bevæpne seg

Bilde 9.3: Bydelen vi bodde i: Copacabana

med pistoler (her snakker vi automatvåpen, og større og kraftigere enn de usle MP-5-ene som politiet i Norge har), og er langt fra redd for å bruke dem. Nok om det. Folk her er heller ikke så fattige som man først tror. De fleste jobber en eller annen plass i byen, og selv om de tjener mindre enn gjennomsnittet klarer de seg fortsatt bra på grunn av mange ting: de betaler ikke skatt på noen av varene de kjøper (antakelig fordi en stor del av dem er stjelt), de betaler ikke skatt på å bo, og tomtene er gratis (med mindre man bygger på taket til en annen, men da kan du selge plass på ditt eget tak igjen), strømmen stjeler de fra strømselskapet, samme med vann og internett. Gatene her er til tider veldig smale. Opprinnelig hadde de plass til to biler i bredden, men etterhvert som det kom flere folk, startet folk å bygge hus ute i veien også. Nå er det knapt plass til to folk i bredden noen av stedene.

Torbjørn har vel sagt det som trenger å sies om hvor man spiste mat, og egentlig det samme om flyet videre til Manaus. Kanskje jeg skriver noen ord om det senere selv, men det kan vel også være at jeg hopper over det.

Kapittel 10

Venezuela

10.1 Dagens høydepunkt: bæsjing i skogen

Lørdag 22. Juli: OK, det følgende avsnittet er kanskje ikke for alle. Dersom du har lagt fra deg bæsj-og-tiss-og-promp-humoren, kan du vurdere å hoppe over det avsnittet.

Dette er et stykke etter hva jeg har kommet til i mine beretninger om Reisens Gang, men det får så være: jeg må komme Torbjørn i forkjøpet. Vi har nettopp

kommet fra en reise som tok oss vel 43 timer, hvorav mesteparten ble brukt på buss. På disse bussene kan man normalt ikke tømme ryggen. Det står et skilt om at du må gi beskjed til sjåføren dersom "los otros" eller noe i den duren ("solamente urinado"). Jeg vet ikke hva som gjorde utslaget, men magen min er hvertfall lite fornøyd med å bare ha inntatt kjeks, noen stusselige brød i rundstykke-størrelse, og to sandwich-aktige ting med ost og skinke. Uansett: på den siste av tre busser, ikke lenge etter at jeg våknet, begynte magen og tarmen å sende hjernen min lynmeldinger, hovedsaklig via nervene i ryggraden antar jeg, om at noe var i gjære. I starten var det lett å ignorere det, men etterhvert trykket det såpass hardt på at jeg til stadighet måtte vurdere hvor langt det var igjen til bussen stoppet. At de (egentlig) små måltidene jeg hadde spist plutselig fikk dyttehjelp av det man på godt norsk kaller tarmgass gjorde hvertfall alt annet enn å hjelpe på saken. Etter å ha sittet å presset i en time eller to (og du kan banne på at det føltes som en evighet), med gass boblende opp og ned, var jeg redd jeg ikke klarte å kjempe mot lengre, og måtte be Torbjørn om å be sjåføren stoppe snøggast råd, dette fordi det for min del var greiest å sitte i ro, og konsentrere meg mot flyten. Torbjørn kom til unnsetning, etter å ha forhørt seg om nederlenderne rundt oss kunne spansk, og sa noe slikt som "mi amigo ... baño", hvorpå sjåføren spurte "aqui?" og Torbjørn kunne bekrefte: "aqui". Jeg skal ikke legge ut så mye mer, men nøye meg med å si at jeg fór ut av bussen, med den lille sekken min på ryggen, for det er i den sekken dopapiret ligger. Haleluja!

Jeg hadde tenkt å skrive noe mer, kanskje om hvordan vi brukte halvannen time eller så med sekk på rygg og mage, fordi bussen stoppet på selskapets terminal, og ikke hovedterminalen. Kanskje om hvordan vi for første gang i Sør-Amerika har spist kebab, og kanskje om hvordan den lange bussturen var teit og kjedelig, og man til tider skjønte mindre. Kanskje om folk vi møtte, og kanskje om den flotte beliggenheten hotellet vårt har nå. Tipper jeg utsetter det. Dersom du hoppet over forrige avsnitt har du med andre ord ikke noe spennende å lese på.

10.2 Et par småting

Onsdag 26. Juli: Jeg så godt som sluttet å ta notater fra reisen vår. Jeg vet heller ikke hvor mye mer jeg gidder å slenge opp her; mye er allerede sagt, både her og på e-post. Jeg planlegger også delvis å rote sammen alle innleggene og slikt til en mer helhetlig reisebeskrivelse. I førsteomgang for meg selv, så tipper jeg det kommer en nettutgave også. Igjen minner det meg om reiseskildringen fra i fjor, som enda ikke er halvferdig, men man får starte én plass, så nøste opp senere.

10.3 Smell

Lørdag 29. Juli: Vil først dele noen dikt med dere som jeg forfattet overfor Torbjørn de siste to dagene:

I går:

> I smell ...
> Like hell

I dag:

> My smell:
> All well

Vakkert, om jeg så blir nødt til å si det selv. Det første ble skapt rett før gårdagens dusj (etter at vi kom til det nye hotellet, som Torbjørn allerede har kommentert), og det andre i dag, etter å ha tatt en ny dusj, og fått på nyvaskede klær.

Ellers kan man si det som delvis er sagt: Vi er i Porlamar, på Isla Margarita, etter et opphold på et par dager i Puerto la Cruz. Vi kommer til å bli på samme plass til flyet tar oss til Port of Spain, hvor et nytt fly venter for å ta oss til Heathrow, hvor det siste flyet venter for å ta oss til Gardermoen (alle med deilig mange timer venting mellom). Siden dette er slutten av reisen, er vi antakeligvis late nok til ikke å besøke de vakrere og bedre strendene nord på øyen, men nøyer oss med den brukbare stranden vi har nedenfor hotellet. Vi må jo tross alt akklimatisere kroppene våre til å bli i ro på samme plass i mer enn tre netter eller så. Øyen er dessverre ikke det paradiset vi hadde håpet på, men det er godt og varmt her, og solen gjør oss gode og røde.

Det var ca. det jeg hadde tenkt å si i dag ... og ja: Skype (eller kanskje til og med VoIP generelt) burde være forbudt på plasser som har trege internettlinjer.

PS: Har pløyd gjennom Ondskan (på dansk riktig nok) og Illiaden. Får se om det er noe fornuftig å bytte til seg på hotellet. Det var en norsk bok der hvertfall, men det var en tøsete husmor-roman, så det utgår.

Kapittel 11

Konklusjon

Det er veldig vanskelig å oppsummere hele reisen i et kort avsnitt. Kanskje spesielt siden alt egentlig ikke har fått tid til å synke skikkelig inn enda. Fortvil derimot ikke: et forsøk skal jeg likevel gjøre. Underveis prøvde jeg å notere en del ting som slo meg som annerledes i Sør-Amerika i forhold til hva vi er vant til. Jeg vet ikke helt hvor bra det ble; jeg var ikke alltid like flink til å notere ting etter som de slo meg, men jeg har da en punktliste. Siden det i grunnen er nok punktlister her fra før for jeg prøve å skrive det litt om.

En av de første tingene som slår deg er så klart trafikken. Folk har helt andre måter å oppføre seg på i gatebildet. Dette gjelder både bilister, fotgjengere og generelt alt som du møter på der. De fleste har en ganske agressiv kjørestil, men det er sjelden du opplever at folk faktisk er sinte bak rattet. De finner seg ofte i det merkeligste (dog enn med litt tuting), selv om de er harde på pedalene og presser seg frem. De er sjelden flinke til å ta hensyn til fotgjengere, så selv til bens blir du flink til å flette med trafikken (det kan nevnes at enkelte tar litt ekstra hensyn når de ser gringos). Tutingen er i grunnen et helt kapittel for seg selv, men utenom den generelle tutingen (som gjerne skjer midt på natten også), opplevde vi to andre former for tuting: taxituting og bryllupstuting. Den siste er kanskje ikke så merkelig. Vi så en bil med et nygift par i, og alle bilene som kom etter i følget hadde nødblinken på, og tutet med faste mellomrom. Taxituting kan vel også forstås: dersom en ledig taxi kommer kjørende tuter den gjerne for å få folks oppmerksomhet ("Hei! Her er jeg! Jeg er ledig! Trenger du å komme deg til en plass eller?")

Sør-Amerika har mye løshunder, og enda flere løse hunder (altså hunder som har eier, men som går fritt i gatene på kveldstid). Når det er varmt ligger de ofte som slakt i gatene, helst under skygger. Andre kjappe ting: folk er ville etter fotball. Man tror kanskje at Norge er ille, men det er ikke halvparten en gang. I enkelte av landene merker man at gjennomsnittshøyden er en del lavere enn i Norge. Til og med sengene er korte. Kylling er stort her nede. Det selges overalt, og er **billig**. Forøvrig kan det meste kjøpes på gaten i diverse stands og markeder. Alt

fra sokker, til dopapir, håndtverk, snacks og så klart drikkevarer. Ironien skal så klart spille oss et puss her nede også: Sør-Amerika står for størsteparten av verdens kaffeproduksjon, men likevel får man som oftest dårlig pulverkaffe til frokosten (med mindre man går til en "skikkelig" café da).

Hjemme i Norge har vi en vane for å kalle gater opp etter kjente folk: konger og generelt staselige karer. Det er hvertfall det jeg kommer på i farten, siden jeg egentlig ikke har tenkt så nøye over det før. I Sør-Amerika har de en tendens til å kalle opp gatene etter datoer(!), byer og land. "Avenida 16 de Julio for eksempel" (som bl.a. er å finne i La Paz, Bolivia). Argentina har en hel haug med "Calle Cordoba" og "Calle Mendoza" (som begge er byer i landet). Folk her nede snakker spansk. Folk her nede snakker sjelden engelsk. Tips: skal du ned hit: lær spansk. Bare å kunne pittelitt hjelper deg langt på vei, siden de som regel jobber ganske hardt for at du skal forstå hva de sier. Mange er nysgjerrige og interesserte i å ta en prat. Å ikke kunne spansk gjør dette vanskelig.

Trist nok så jeg mye tagging på monumenter og store, flotte bygninger. Jeg har ganske høyt toleransenivå for tagging, selv om det ikke er like flott som graffitti. Begge deler har imidlertid ingenting på monumenter og severdigheter å gjøre. Det er respektløst (her kan man så klart si at det er respektløst å male på andres hus også, men det er forskjell på et vakkert, gammelt hus, og et nedslitt hus i utkanten av byen). Man kan også si mye rart om katolikkene, men jeg skal holde meg for god for det, bortsett fra å påpeke det vi alle vet: det er absurd hvordan kirkene kan være så vakkert utsmykket, og folket så fattigt.

Helt til slutt vil jeg si det de fleste sikkert har skjønt for lenge siden: selv om vi var på alt for mange plasser på alt for kort tid, med alt for liten kjennskap til språket vi burde kunne, har vi hatt det kjempebra! En fantastisk tur, som lærte oss en god del, ikke minst om alternative måter å planlegge en ferie på. Å reise på impulser/spontanitet anbefales å gjøres. Det er kanskje en utfordring, og man får som regel ikke like mye ut av det som når man planlegger på forhånd, men det kjennes godt på en helt annen måte. Jeg tror ordet jeg leter etter er frihet. Det får deg til å føle at du er fri: at det ikke er så farlig hvor lenge du blir på plassen du er, hva du skal gjøre der, eller når du skal reise hjem igjen.

Frihet er vakkert.

Tillegg A

Valuta

Her er circa-kurser for valutaen vi brukte. Altså omtrentlig hva de var verdt da vi var på reisefot:

Land	**Valuta**	**Kurs**
Perú	Soles	1 Sol $\approx 2NOK$
Bolivia	Bolivianos	1 Bs $\approx 1NOK$
Chile	Chilenske Pesos	100 \$ $\approx 1NOK$
Argentina	Argentinske Pesos	1 \$ $\approx 2NOK$
Uruguay	Uruguayiske Pesos	4 U\$ $\approx 1NOK$
Brasil	Real	1 R\$ $\approx 2.85NOK$
Venezuela	Bolivares	333 Bs $\approx 1NOK$

Tillegg B

E-poster

B.1 Aeropuerto International

Date: Jun 5, 2006 8:11 AM

OK, en kort e-post før jeg legger meg.

Mesteparten av dere visste at det var noe på gang, så her kommer det (for de av dere som ikke allerede vet det da): jeg befinner meg nå i Lima, Peru, sammen med Torbjørn. De av dere som leser bloggen min, eller Planet Snuskete visste det kanskje allerede. Jeg vet ikke hva jeg kommer til å gjøre mest, skrive e-post, eller innlegg i dagbok-tingen, men det vil vel tiden vise. Dersom noen av dere ikke er interessert i å bli plaget med oppdagelser jeg har gjort på min tur gjennom sør-amerika, får dere vennligst si ifra, så skal jeg fjerne dere fra listen over mottakere.}

Så her kommer det: fredag ettermiddag reiste jeg med Torbjørn til Elverum, og inntok en saftig biff sammen med foreldrene hans. Vi pakket om sekkene våre, og dagen etter kjørte vi til Torp, som skulle bli første avreisepunkt. Derfra fartet vi med Wideröe til Kastrup, og deretter videre til Madrid. I motsetning til da vi sto på Flesland i fjor sommer, virket e-ticketene våre som de skulle, og det hele var en drøm. Vi grabbet den første og beste taxien inn til byen, og som Torbjørn har påpekt i sin blog, kjører de ikke som i gamlelandet (men jeg har da sett verre). Vi overnattet på Los Amigos Opera, et herberge midt i sentrum, men gikk ikke til sengs før etter en kort spasertur i området, og etter å ha inntatt hver vår kebab med ost(!)

Dagen etter stakk vi innom en kiosk og kjøpte oss noe vann og greier, som vi kunne ha på flyet, og deretter klarte vi omsider å få drosjesjåføren til å skjønne at vi skulle til den internasjonale

flyplassen. Flyet til Peru viste seg å være 4.5, og etterhvert 5 timer forsinket. Tid ble drept på flyplassen takket være butikker, spisesteder, og Erlend Loes "Fakta om Finland" (om en herlig forstyrret brosjyremaker). Flyturen var på 10-11 timer, og inneholdt en del slitsomme unger og dårlige liggestillinger. Maten var derimot ikke så ille, og hodet mitt fascinerte seg over at vi nå satt på et fly mellom Madrid og Lima og fikk servert kjøttboller med erter og greier. Relativt skandinavisk skulle man tro.

Vi ankom litt senere på kvelden enn hva som egentlig er hensiktsmessig, men vi fikk haiet en drosjemann fra selskapet herberget vårt hadde anbefalt. Siden jeg ikke hadde mindre valører enn fem-dollar sedler, fikk han noe slikt som fire dollar i tips. Ganske generøst for en tur som er estimert til elleve dollar vil jeg påstå. Duden som driver herberget er hyggelig og grei, og vi har gratis Internett-tilgang (hurra). Frokosten i morgen skulle serveres fra åtte-tiden eller så, og da vi spurte hvor lenge den ble servert, svarte han noe i retningen av: til dere har stått opp hvertfall. Jeg antar det er et godt tegn. :)

Merker e-posten fort ble en smule lengre enn jeg hadde forventet, men det får så være. Planene videre er fortsatt litt diffuse, men vi får ta morgendagen til hjelp. Kos dere hjemme, her er klokken passert ett, og ettersom jeg har en del timer oppetid nå, tipper jeg det er på tide å få seg litt søvn igjen.

Adios!

B.2 No Gracias

Date: Jun 7, 2006 6:19 PM

OK. Denne e-posten kommer til aa mangle saernorske tegn. Hele maskinen kommuniserer til meg paa spansk, og jeg det ser ut til at jeg trenger en CD for aa installere stoette for norsk tastaturoppsett.

Siden vi kom paa flyplassen (Jorge Chávez Aeropuerto Internacional) har jeg skriblet ned noen korte notater som jeg naa har tenkt til aa skrive litt om. Tingene kommer ikke noedvendigvis i kronologisk rekkefoelge, men antakeligvis heller i den rekkefoelgen de ramlet inn i hodet mitt. Det faar saa vaere.

* Foerst av alt vil jeg paapeke at det foeles ganske godt aa spankulere i de fremmede, men rene gatene i Miraflores. Det ser ut som om det konstant er folk ute for aa koste og spyle, og gjoere det som ellers trengs for aa holde gatene rene.

* Francis Chauvel, eieren, er en utrolig bra kar. Han hjalp oss med

tips om hvilke deler av byen og Miraflores man burde holde seg unna, han hjalp oss med buss til og fra sentrum, og ikke minst hadde han en dame som fikset flybilletter til Cuzco for ca. 100 dollar. Bra greier. Herberget anbefales paa det sterkeste.

* Han ene duden som bodde paa herberget var ganske skummel. Tror han kom fra New Zealand (hoertes hvertfall slik ut paa dialekten hans), men han hadde brukt mesteparten av de siste aarene paa aa bo i Cuzco, og hadde naturlig nok gaatt de fleste av "trekene" som var verdt aa gaa. Han mislikte at det var saa mange turister der for tiden, men siden Cuzco er saa avsidesliggende, er det bare aa traske opp i en fjellside turistene sjelden gaar i, og man er kuttet fra samfunnet. Han mente at Cuzco var en perfekt plass aa reise dersom man ville forsvinne.

* Siste natten vi var i Miraflores stakk vi til en restaurant som Francis hadde anbefalt. De fleste karene, meg inkludert, spiste oksehjerte paa grillspyd. Det var veldig godt. Oelet jeg drakk var helt OK.

* Dagen etter sto vi opp litt tidlig, spankulerte ut og kjoepte forsyninger til flyturen (noe som viste seg unoedvendig, siden det ble servert ting gratis paa flyet). Vi kjoepte ogsaa sjampo og skrivesaker (OK, sjampoen kjoepte vi dagen foer). Deretter tuslet vi innom en plass med en gammel inkamur. Dessverre var denne stengt, saa vi trasket tilbake og pakket sekkene vaare. Siden herberget hadde gratis internett, og maskinen var fem meter fra doeren vaar, skjoenner dere kanskje hvorfor man har hatt tid til aa skrive saa mye (baade e-poster og innlegg i e-dagbok). Tidlig paa dagen virker som den beste tiden aa faa tak i folk paa MSN hvertfall, saa denne dagen fikk jeg noen hyggelige ord med Trine. Hurra!

* Paa vei til flyplassen (i en drosje Francis hadde bestilt) merket jeg at det ikke er noen noedvendighet med spor i dekkene i Lima. Kan henge sammen med at det aldri regner der (serioest), at veiene er relativt fri for sand og slikt, samt at ingen egentlig sjekker de greiene.

* Paa vei gjennom sikkerhetskontrollen mistet Torbjoern neglesaksen sin. Han hadde en teori om at sjansen for aa miste bagasjen var stoerre naa, saa han ville hvertfall ha toalettsakene sine i haandbagasjen. Jeje. Fort aa glemme slikt. Merkelig nok maatte vi betale airport tax ogsaa, hva naa enn det er, men det er vel OK det ogsaa ... Torbjoern fikk det forresten ogsaa for seg at man maa spise paa McDonalds i hvert land man er innom. Jeg er skeptisk, men har blitt med paa Peru hvertfall.

* Merker meg at flyet snart gaar til Cuzco (hvertfall da jeg skrev notatet), og vi har enda ikke herberge der.

... OK, det var notatene jeg skrev paa flyplassen. Saa over til de jeg skrev etter aa ha ankommet Cuzco:

* Hurra! Vi befinner oss naa i det som tidligere var inkaenes "hovedstad", nesten tusen meter hoeyere enn Galdhoepiggen. 3400 meter over bakken. Har lest en del om folk som klager over "high altitude sickness", hoeydesyke, men vi har ikke merket saa stort til det. I hovedsak blir man bare fortere anpusten og slikt.

* Cuzco er varmt paa dagen, og relativt kaldt paa kvelden. Tipper vi kan skylde paa hoeyden. I motsetning til Lima, som alltid har et graatt skylag (eller er det forurensing?) over seg, er det her blaa himmel, med en og annen sky. Byen er vakker, og vi liker oss mye bedre her enn i Lima.

* Drosjeduden som kjoerte oss fra flyplassen var ikke saa slitsom som de andre, saa om han tok litt mer betalt, gjorde ikke det noe. Han proevde riktignok aa pushe noen herberger paa oss, men vi hadde en adresse fra foer. Herberget vi havnet paa er greit nok, men merkelig tomt. Vi fikk servert coca-te av eieren (en gang da vi kom, og en gang paa kvelden). Hurra!

* Da vi spankulerte gatene saa vi plutselig damen fra Nederland som vi delte herberge med i Miraflores. Hun hadde funnet et herberge som hadde ca. halve prisen av hvor vi bor, dog uten frokost. Kanskje vi skal flytte paa oss ... Hun skal vaere i Cuzco i fire uker, og skal bl.a. ta et spansk-kurs. Sikkert en god idé, men vi har dessverre ikke tid til slikt.

* Alle inka-trekene er fullbooket, saa vaart eneste haap er aa ta toget opp til Machu Picchu og se om vi kommer inn den veien. Myndighetene har, som man kanskje vet, satt begrensninger paa antall mennesker som faar gaa der per dag. Mange av disse er baerere for folk som er med paa treken (NZ-duden sa noe slikt som: Earlier backpackers used to carry their own backpacks, but it seems that is no longer the case). Med litt flaks saa klarer vi det.

* Cuzco er mye bakker. Skummelt nok, med tanke paa hvor hoeyt byen ligger, er det fjell i alle retninger. Kunne godt tenke meg en tur opp i fjellsiden, spesielt om man ikke klarer aa fikse tur til Machu Picchu. Det kan se ut som vi holder oss her til helgen kommer hvertfall.

* Vi proevde aa legge en slagplan for veien videre. Alt ettersom hva vi bestemmer oss for, kan vi faa for kort eller for mye tid. Med andre ord er vi fortsatt usikker paa hvordan vi skal gaa frem. Torbjoern kom med det glimrende sitatet: "Slagplaner er for pingler!"

* Det blir moerkt ganske tidlig her, noe som resulterer i at jeg faar en merkelig trang til aa legge meg tidlig. Helvetes moerke! Vi faar

skylde litt paa hoeyden ogsaa, og at man blir sliten og slikt, eventuelt paa forsinket jet-lag. Alt annet enn meg og Torbjoern hvertfall.

* En hendig frase aa lire av seg mens man gaar paa gatene: No, gracias. Det er en spesielt slitsom jente som proever aa selge oss fingerdukker. Etter aa ha faat nei, spoer hun: Why no? Da er ignorering det beste vaapenet. Gidder hvertfall ikke lire av meg penger til tilfeldige gateselgere foerste dagen ...

Tror det var ca. det jeg hadde. Har sikkert glemt noe, men det faar saa vaere. Dagen i dag har hovedsaklig gaatt med paa aa traske rundt i gatene, se paa fascinerende bygninger, handle litt, og ikke stort mer. Klokken er tross alt ikke mer enn kvart over elleve. Tipper vi skal videre og proeve aa huke oss et tog litt senere. Ble litt lengde paa dette, men det faar heller vaere. Tipper e-poster og innlegg i e-dagboken kommer til aa komme med sjeldnere mellomrom naa som vi ikke har gratis internett rett utenfor doeren.

B.3 Ferdig med Perú, leker med Bolivia

Date: Jun 19, 2006 8:54 PM

Saa ... Igjen har jeg kommet paa en maskin hvor det er umulig aa bytte til norske tegn, saa dere faar overleve de artige maatene aa skrive de saernorske bokstavene paa.

Kort oppsummering av Perú:
Lima er sikkert en OK by, men det ligger et graatt teppe over den som gjoer den en smule trist aa vandre rundt i. Priser der er helt OK, og vi spiste oss solid mett paa en kinarestaurant for under tredve kroner per pers. Saa det er jo en bra ting. Herberget vi bodde paa var helt fantastisk, spesielt karen som drev det. Han gav oss masse tips om hvilke plasser vi burde holde oss unna og hjalp oss med aa organisere reisene vaare. Dersom jeg skal tilbake til Lima er sjansene store for at jeg booker plass der en gang til.

Vi ble ikke lenge i Lima foer vi dro videre til Cuzco, inkahovedstaden. Det sies at det er smart aa ta buss opp der, siden man faar tid til aa venne seg til hoeyden, men siden bussen tok ca. 30 timer, og fly tok omtrent én, og det bare til dobbel pris, ble det fly. Cuzco er en veldig spennende by, og det er utrolig mye man kan gjoere der dersom man planlegger ting litt bedre enn det vi gjorde. Dersom noen skal til Machu Picchu (som forresten var et helt fantastisk skue), vil jeg anbefale aa booke tur paa en av trekene som gaar dit. Da faar man traske i to eller fire dager langs gamle inkastier foer man kommer frem. Man har ofte baerere og folk som hjelper til med aa sette opp camp og lage mat, saa de dyreste turene

er nok veldig amerikaniserte. Den kanskje stoerste fordelen med aa ta denne turen, i stedet for aa ta toget opp som vi gjorde, er at man kommer til Machu Picchu ca. ved soloppgang, og det er *veldig* faa turister der oppe, saa man har nesten hele plassen for seg selv.

Ellers er Cuzco en by som er relativt godt bevart, og folkene som styrer der har proevd aa holde (hvertfall de viktigste plassene) som de har vaert i flere hundre aar. Plaza de Armas (hovedplassen) f.eks. har forandret seg svaert lite i forhold til bilder man kan se paa museer fra 1920 og slikt. Det er en hel haug med forskjellige boder som selger alt man kan tenke seg av suvenirer (selv om det er mye det samme som gaar opp igjen). Cuzco er saa klart ikke bare et stoppested foer Machu Picchu. Det er en hel haug med mer eller mindre bevarte inkaruiner rundt hele byen, og veldig mange treks man kan dra paa dersom man oensker det. I tillegg er det mulig aa booke fly til en by ved grensen til Brazil, hvor man kan ta seg over grensen i en baat langs en av elvene i jungelen der. Alt i alt er Cuzco en flott by med mange muligheter, som jeg ikke utelukker at jeg kan havne i paa et senere tidspunkt.

Bolivia (saa langt):
Fortsatt er man oppe i hoeyden, for tiden i La Paz, freden eller noe slikt, som er verdens hoeyeste hovedstad og ligger paa ca. 3800 meter over havet. Hovedstad og hovedstad ... saa vidt jeg har skjoent av aa ha lest i Lonely Planets South America on a Shoestring, er La Paz bare "de facto hovedstad", mens den virkelige hovedstaden er Sucre. Med andre ord skjer de viktigste tingene her, mens Sucre bare er hovedstad paa papiret (eller noe borti der). Nok om det. Foerst brukte vi vel tre netter i Copacabana, som er en veldig rolig og avslappet by. Ting tar den tiden de trenger, og det er ingen som stresser med noe (unntatt reiseselskapene kanskje, som driver og hyler navn paa forskjellige reisemaal naar de ser turister). Jeg har vel egentlig oppsummert det greit i dagboken min.

Det som plager oss litt med Bolivia er at folk er veldig flinke til aa ikke fortelle deg om ekstrautgifter, samt at de liker aa proeve aa presse litt ekstra penger ut av deg. Som regel er det saa smaa summer at man foeler seg smaalig om man protesterer ogsaa. Én boliviano f.eks. (litt under en krone). Rett over grensen til Bolivia (da vi kom fra Puno i Perú) stoppet bussen og skulle ha én boliviano i "entry fee". Noe som selvfoelgelig er noe stort fjas, spesielt siden karen glemte aa ta betalt av Torbjoern og meg. Da vi tok buss fra Copacabana til La Paz, kom vi til en plass vi maatte krysse Lake Titicaca (selv om jeg vet det gaar an aa kjoere rundt, men det tar vel lengre tid). I stedet for at kryssingen av sjoeen var inkludert i billetten, maatte man betale 1.5 bolivianos per pers for aa krysse sjoeen i en motorbaat, mens bussen kom etter. Det kan vel hende det bare generelt er maaten de gjoer det paa her nede. Det virker som om alle flyplassene krever "departure tax", som er forskjellig om du reiser innenlands eller utenlands. Denne er heller ikke inkludert i

billetten, men maa betales utenom. Helst i amerikanske dollars. Tilsvarende er det "departure tax" fra de store bussterminalene (1 Sol i Perú, ca. to kroner).

La Paz er hovedsaklig en interessant by paa grunn av beliggenheten. Den ligger som sagt hoeyt over havet, og nede i en dal. Rundt hele byen er det et hoeyt plataa, som jeg tipper er paa over 4000 moh. Byen klatrer oppover dalen og omtrent opp til dette plataaet (jeg tror det var noen forstader oppaa der). I bunnen av dalen har det tidligere rent en elv, saa om man gaar seg vill, sies det at det bare er aa gaa nedover, saa kommer man etterhvert til en gate man kjenner igjen, eller har paa kartet. Vi har allerede rukket aa gaa oss vill et par ganger, men det tar ikke lange stunden foer vi er paa en gate hvor vi klarer aa navigere fra.

Torbjoern er ikke saerlig glad i Bolivia, og oensker aa komme seg videre innen rimelig tid. Det eneste som gjoer at jeg vil relativt fort vekk herfra er en vag hjemlengsel som jeg haaper aa riste av meg ganske snart. At jeg ikke har bolig til hoesten f.eks. gjoer at noe inni meg tenker at det er smart aa komme seg hjem litt tidligere slik at man faar fikset dette, mens en annen del tenker at det gaar seg til, slik som det pleier. Hvor ruten gaar videre faar man se. Alternativene saa langt er hvertfall de foelgende:

* Reise til Sucre, vaere der et par dager, saa videre til Santa Cruz hvor man kan fly til Chile

* Reise til Uyuni og finne oss en tur gjennom den uttoerkede saltsjoeen der, og saa finne en vei inn i Chile derfra.

* Reise til Sucre, for saa aa finne en vei til Uyuni derfra, saa samme som over.

Kort og greit kan man hvertfall si at neste land paa listen er Chile.

Haaper alle har det bra hjemme, og at jeg ikke plager dere med massiv spamming av reisebeskrivelser (gjelder spesielt for de som leser Planet Snuskete) til vanlig. For de som er interesserte (og ikke sett det foer) har jeg laget et kart paa Planet Snuskete som viser hvilke byer og steder vi har vaert innom. Rutene mellom er farget etter hvordan vi reiste: blaa for over sjoe, gul for gjennom luften, og roed for over land. Dersom man klikker paa "naalene" som staar i kartet, faar man opp en boble med navn paa plassen, og datoene vi var der.

B.4 Ferden går videre ... nå i Uruguay

Date: Jul 6, 2006 1:32 AM

Så ... noen av dere har kanskje fulgt med på nettdagboken til meg eller Torbjørn, og vet sikkert en del av dette fra før. Når sant skal være sagt har den vært heller dårlig oppdatert den siste uken. Det skyldes dels at man ikke har hatt/tatt seg tid til det, eller ikke har hatt ork. Kanskje spesielt er problemet at når det går så mange dager mellom hver gang, så baller det seg opp masse greier man skal skrive. Det kan vel hende jeg dropper å skrive så detaljert om slike ting skjer igjen.

Uansett: over til det jeg hadde tenkt å skrive om ...

Opprinnelig tror jeg planen var å sende en e-post fra hvert land jeg var i. Det gikk feil en eller annen plass i Chile tror jeg. Det er vel ikke så farlig. Siden sist gang jeg sendte e-post har vi reist gjennom nordlige deler av Chile, inn i Argentina, tatt en ~20 timer lang busstur til Buenos Aires, og til slutt tatt en ferge over til Montevideo i Uruguay. Dette kan dere så klart se på det flotte kartet på Planet Snuskete.

Alle landene har vært flotte på sine måter til nå, så vi får vel ta en kjapp gjennomgang. Chile har hyggelige mennesker, og byene vi var i hadde stort sett en god atmosfære. Iquique, som vi bestemte oss for å reise til fordi det skulle være en flott plass å paraglide, gjorde et eller annet merkelig med oss som gjorde at vi ble der et par dager lengre enn forventet. Vi fikk paraglidet, og spankulerte langs den lange stranden og angret litt på at vi ikke var der på sommeren i stedet for vinteren. Herberget vi bodde på var også helt genialt. Det var drevet av mor og sønn, og de leide ut rom i sitt eget hus. Til og med den gamle moren/bestemoren deres bodde i huset. De snakket til og med engelsk. Ikke så bra, men langt bedre enn hva vi får til med spansk. De av dere som leker med surfing og dykking og slikt bør kanskje ta en tur til Iquique. Chile er kanskje litt dyrere enn Bolivia (men det kommer vel ikke som et sjokk), men det er en flott plass å være.

Før vi forlot Chile, stakk vi en tur innom San Pedro de Atacama, som er i verdens tørreste ørken. Vi merket fort at det var en liten plass hvor folkene som holdt til hadde spesialisert seg på å melke turister. Etter en sykkeltur til Dødens Dal for å surfe sanddyner (som ikke var så spennende som det høres ut), fant vi ut at det var greit å busse videre til Argentina dagen etter. På bussen møtte vi en nederlender som hadde brukt nesten tre måneder i Cuzco, og hadde dermed hatt tid til å ta seg et kurs i spansk. Han viste oss gang på gang at det er supersmart (og superkult) å kunne det lokale språket.

Argentina var også et flott land å reise gjennom, men man merker seg jo alltid at vi aldri egentlig har tid til å gjøre det vi har lyst til. Opprinnelig planla vi å reise via Mendoza til Buenos Aires, men det fant vi ut at kom til å ta for lang tid. Med andre ord har vi egentlig ikke sett stort av landet (som er helt enormt, og har veldig varierende landskap, selv om det siste egentlig gjelder mange av landene her nede). Jeg har egentlig hatt den samme følelsen om alle landene. Vi kunne antakeligvis tatt to måneder i hvert eneste dersom vi hadde hatt tid og penger til det. Vel, jeg snakker rundt grøten igjen. Salta og Buenos Aires, som var de to byene vi besøkte, er ganske forskjellige, på mange måter. Det merkes at Buenos Aires er den store hovedstaden, og vi merket det veldig godt på folkene. Folkene i Buenos Aires var alltid opptatte med noe, alltid på vei en plass, og alltid veldig målbevisste i vandringen sin. Folkene i Salta virket mer som om de slentret nedover gatene, med et åpent øye for de europeiske turistene som vi var. Det var flere av dem som prøvde å snakke med oss (og da var det bra vi fortsatt hadde med oss Anton fra Nederland). Men jeg tviler på at noen vil mistrives i landet. Buenos Aires som by har, som mange har sagt, et veldig europeisk preg, og jeg tipper det er en flott plass å ta en storbyferie i for folk som interesserer seg for den slags.

Nå har vi brukt et par dager i Montevideo, hovedstaden i Uruguay. Her er første gang vi har vært såpass uheldige med været som vi var. Vi hadde en dag der vi våknet til regn, utsatte å gå ut, og da vi gikk ut var det superfuktig luft, vått på bakken og tett tåke over hele byen. Spesielt ille var tåken på kvelden. I dag har det imidlertid vært bedre, og byen har vist seg fra en koseligere side. Vi har ikke gjort så mye spennende her, uten om å besøke et mausoleum for en av landets store helter, og spankulere rundtom i byen. Uruguay har et folketall som roughly matcher det vi har i Norge, og vel 1.3 millioner av dem bor i Montevideo. I morgen tar vi sikte på å reise til Colonia, som har rykte på seg for å være en liten og hyggelig by.

For de som ikke har fått det med seg har vi booket et fly hjem nå, så da skulle vi, om ikke noe går feil, komme oss hjem før skolen starter. Nå gjelder det bare å komme seg til Port of Spain, Trinidad, før 3. august, så skulle alt være vel. Hjemturen kommer til å ta litt tid, spesielt siden vi må vente en del timer på Heathrow, men det gjør vel ikke så mye.

Det var ca. det jeg hadde tenkt å skrive nå. Om litt har vi planer om å gå på en kinesisk restaurant som frister med "all you can eat"-buffet for ca. 25 kroner.

B.5 Ferden er snart slutt

Date: Jul 23, 2006 11:42 PM

```
Så er det omsider kommet til det punktet at reisen vår snart er over.
Vi har fartet gjennom alt for mange land, på alt for kort tid, men det
har på en måte vært en sjarm med det også. Siden sist jeg sendte dere
e-post har vi reist gjennom Uruguay, tilbake til Argentina, for så å
se Iguazu-fossene. Disse så vi fra både den argentinske og den
brasilianske siden, og etter å ha sagt oss fornøyde med det, reiste vi
til Rio de Janeiro, hvor vi fant ut at Brasil (og spesielt Rio) er mye
dyrere enn de andre landene vi har vært i. Da tiden kom for å reise
derfra, gikk turen til Manaus i Amazonas, vel tre grader sør for
ekvator. Vi ble der dessverre ikke lenge nok til å ta en jungeltur
(eller vi planla det hvertfall alt for dårlig til at vi rakk det), og
et par dager senere begav vi oss ut på Den Lengste Bussreisen så
langt. Fra Manaus til Boa Vista (ca. 12 timer), fire timer venting på
neste buss, fra Boa Vista til La Linea (ca. 4 timer), taxi til Santa
Elena i Venezuela, en del timer venting (har glemt hvor mange), og en
buss fra Santa Elena til en plass i utkanten av Puerto la Cruz (ca. 19
timer).

Man kan igjen si mye om disse plassene, og jeg kommer sikkert itl å si
at jeg ikke skal si noe særlig her og henvise til nettdagboken min,
men ender sikkert opp med å skrive noen ord likevel. Her er hvertfall
en henvisning eller tre, så er hvertfall det unnagjort:

Min dagbok (for juli): http://rune.er.snuskete.com/?m=200607
Torbjørns dagbok (for juli): http://www.generation.no/~crzy_t/blog/?m=200607
En samling av innleggene på diverse dagbøker: http://planet.snuskete.com/

Dere visste vel om det fra før, men nå er jeg sikker. :P

OK. En "kort" gjennomgang:

Uruguay: Dersom dere reiser hit fra Buenos Aires og skal ta båten, ta
den til Colonia og ikke til Montevideo. Dersom dere ikke har spesiell
interesse av å reise til sistnevnte plass kan dere egentlig droppe
det; det skjer ikke noe særlig der. Colonia del Sacramento derimot er
verdt et besøk, og som jeg har skrevet i dagboken min, på den flotte
listen til UNESCO. Les mer i dagboken. Resten av turen i dette landet
skjedde på buss, og det er vel ikke så mye mer å si om det.

Iguazu Falls: Vel verdt et besøk. Fra begge sidene. Den argentinske
siden virker som en mer "ekte" nasjonalpark (selv om de har et hotell
der inne), og har en rekke stier i vakker natur, og viser frem en
rekke med fosser. Den brasilianske siden virker mer som en
"fornøyelsespark" hvor de så klart har utsikt over den største fossen
av dem alle (samt et par andre, men de er for det meste litt langt
```

unna), men også en rekke med aktivitetstilbud for de som har lyst til å bruke litt mer penger: rafting, kajakk-padling, båt-turer, rappelering, hinderløype og slike ting. Igjen er denne parken (begge sidene) på UNESCOs liste. Om det er noen av dere som er redd for at fosser ikke er like imponerende når man kommer fra et land som har flust selv, så er det ikke noe å være redde for. Bilder havner vel i bildegalleriet til Torbjørn når vi kommer hjem.

Brasil: Ser ut som om dette er en bra plass å starte reisen, ettersom noen vi møtte her trodde Brasil var billig (noe det ikke er i forhold til de andre landene vi har vært i). I tillegg går det jo masse internasjonale flygninger hertil også. Utsikten fra Cristo Redentor (som sikkert alle har sett på TV og slikt) er glimrende, og om man reiser til Rio bør man prøve å komme seg på en Favela-tur. Det var helt genialt. Ellers er det en bra by for en by å være (spesielt om man ser bort fra kriminaliteten som vi ikke merket noe til) med flotte strender, og rundt 30 grader på vinteren (over 40 på sommeren). Skal man til Manaus ryktes det at det kuleste å gjøre er å reise til Belem, for så å kjøre båt oppover Rio Amazonas (noe som tar 4-5-6 dager alt ettersom). Båtene som kjører oppover elven kjører generelt nærmere elvebredden hvor man kan få med seg mye flott fauna og flora. Er man heldig ser man til og med en av de store kattene, kan fiske pirayaer, ser delfiner og slike ting. Dette gjorde så klart ikke vi, ei heller var vi på en jungeltur, noe vi kanskje burde ha vært.

Venezuela: Vel, man kan vel egentlig ikke si så stort om et land man ikke har vært i mer enn et par dager, men i Puerto la Cruz spiste jeg min første Sør-Amerikanske kebab. Det er også en haug med gamle amerikanske biler her nede, mesteparten av dem i heller dårlig stand. Andre ting man har merket seg er at de er fryktelig glade i den "Gazolina"-sangen, og alt som ligner på den. Jeg har hørt et utall sanger med nøyaktig samme bassbeat, men med annen tekst på. Begynner å bli lei. Det er varmt og fint her, og air-conditionen vår bråker noe verre. Kranen for det varme vannet på dusjen vår lekker glovarmt vann, noe som medfører at badet alltid damper, og at det aldri er varmt vann å få fra selve dusjen. Dersom man dusjer mens det enda er varmt er ikke dette noe problem uansett. En kald dusj er mindre ukoselig her enn andre plasser.

Tenker vi sier at det var det. Om noen dager eller så tar vi sikte på å reise til Isla Margarita, og halvveis ut i neste uke (den som inneholder starten på august, ja) starter vi på hjemturen vår. Som nevnt tidligere kommer det til å ta sin tid, men vi er ikke lengre redde for å komme hjem til Norge. På sett og vis blir det litt trist, men på andre sett og andre vis blir det nok veldig bra å komme seg hjem igjen.